

ดอกไม้แห่งกาลเวลา

รวมเรื่องสั้นของนักเขียนหนุ่มจากที่ราบสูงหนองคาย

นิเวศน์ ทองจำปา

รวมเรื่องสั้น ดอกไม้แห่งกาลเวลา

โดย นิเวศน์ ทองจำปา

โครงการประกวดวรรณกรรมอิเล็กทรอนิกส์

ครั้งที่ 1 ประจำปี 2554

ระดับไม่เกินอุดมศึกษา

แค่ดอกไม้ ความรัก ความฝัน ความศรัทธาและใจทุกดวงบนโลกใบนี้

เสมือนำนำ

ทุกชีวิตได้เดินทางมาแล้วไกลเพียงใด และกำลังย่ำเดินต่อไปอีกนานเท่าใด กว่าแต่ละชีวิตจะพบจุดหมายของตัวเอง แต่ละชีวิตอาจเคยเดินทางผ่านผืนดินในภูมิภาคต่างๆ ผ่านทุ่งหญ้าเขียวขจี ผ่านทุ่งดอกไม้มั่งคั่งงามสดใส ผ่านริมแม่น้ำและภูเขาสูงมาแล้ว ได้ท้องฟ้าสีฟ้าผืนใหญ่ที่โอบคลุม ใต้ดวงตะวันและพระจันทร์ดวงเดียวกัน บนกระแสน้ำแห่งกาลเวลาที่พัดพาทุกชีวิตไปพร้อมๆกัน บนโลกที่อาจกว้างใหญ่หรือคับแคบใบนี้ อีกนานไหมนะที่เราแต่ละคนจะไปถึงที่หมายของตัวเอง ผมคงไม่มีสิ่งใดจะบอกกล่าวได้ดีเท่ากับให้เรื่องสั้นของผมได้บอกเล่าเรื่องราวของตัวเอง เราจะเริ่มออกเดินทางไปพร้อมๆกัน และร่วมรู้สึกนึกคิดร่วมกัน สักชั่วเสี้ยวเวลาหนึ่งของชีวิต ในสวนอักษรอันไพศาลนั้น

31 ธันวาคม 2554

ในช่วงเวลาที่คนทั่วโลกกำลังเฉลิมฉลองมหกรรมปีใหม่ร่วมกัน

สารบัญ

สะพาน วิถีชีวิตและวันพรุ่งนี้ 5

สนธยาแห่งชีวิต 13

แผ่นดินและกาลเวลา 18

ผู้มาเยือน 25

ดอกไม้แห่งการเวลา 31

ประวัติผู้เขียน 37

สะพาน วิถีชีวิตและวันพรุ่งนี้

ผมยื่นใบปลิวใบแรกจากห่อให้แก่คนที่ไม่รู้จักผู้เดินผ่านไป-มาบนสะพานลอย ในห้วงความคิดเริ่มเหม่อลอยคิดถึงเรื่องต่าง ๆ เพื่อฆ่าเวลาตลอด 8 ชั่วโมงของการทำงาน หลังจากที่ต้องทำงานต่าง ๆ มาหลายงานแล้ว บางงานอยู่ได้ไม่ถึงเดือน ในที่สุดก็ค้นพบว่างานแจกใบปลิวนี้แหละ มันเหมาะที่สุดสำหรับผม

ผมเคยผ่านงานมาหลายงาน เป็นพนักงานหิ้วกระเป๋าในโรงแรม เป็นรปภ. เป็นเด็กปั้มน้ำมัน ทำงานตรวจเช็คสินค้าในห้าง พนักงานในเซเว่น ล่าสุดเป็นเด็กเสิร์ฟในร้านหมูกระทะ แต่ทุกงาน มักมีปัญหา ได้ค่าแรงน้อย เหนื่อย ไม่ค่อยถูกกับระบบของงาน งานที่ผ่านมามันทำให้ผมรู้สึกว่าย่ำแย่เรื่องจรรยาบรรณ ที่ทำงานเป็นกะเป็นเวลา รับคำสั่ง ทำให้ได้ตามนั้น และรอเวลาเลิกงาน

ผมเพิ่งเริ่มงานแจกใบปลิวได้เพียงสัปดาห์กว่าจากตีประกาศที่ข้างตู้โทรศัพท์ริมรั้วมหาวิทยาลัย เป็นของสถาบันกวดวิชาสถาบันหนึ่ง แรกๆก็ไม่อยากจะทำ แต่เพราะเงินใกล้จะหมด อีกทั้งงานแจกใบปลิวได้ค่าแรงเป็นรายวัน ไม่ค่อยมีอะไรมาก แค่นั่งแจกให้หมดเวลาเท่านั้น เวลาที่ยืนเบื่อ ก็มองคนผ่านไป-มา เห็นชีวิตแต่ละชีวิตเคลื่อนไหวไปยังจุดหมาย เชื่องช้ารีบเร่ง มันทำให้ผมรู้สึกถึงความป็นมนุษย์ได้ดีกว่าทุกงานนั่นเอง ผมจึงชอบมัน

“แจกของอะไร” เสียงหนึ่งดังเข้ามาขณะผมยืนเหม่อลอยอยู่

“ของอาจารย์สุชาติครับ” ผมตอบต้นเสียงนั้นพลางยิ้มให้ เขาคือเพื่อนคนแรกจากต่างสถาบันที่มายื่นแจกใบปลิวบนสะพานลอยของวันนี้ และอีกไม่นาน คนแจกใบปลิวอื่นๆจากสถาบันอื่นจะทยอยมาเพิ่ม บางวันมีมากถึง 8 คน เพราะสะพานลอยแห่งนี้เป็นสะพานเชื่อมระหว่างฝั่งมหาวิทยาลัยกับอีกฝั่งซึ่งแออัดไปด้วยหอพักน้อยใหญ่จำนวนมาก

ผมเริ่มสนิทคุ้นเคยกับคนแจกใบปลิวของสถาบันต่างๆ ซึ่งมีมากเกือบ 20 สถาบัน ที่กระจายอยู่หน้ามหาวิทยาลัยเก่าแก่แห่งนี้ บางสถาบันเปลี่ยนหน้าคนแจกไม่ซ้ำกัน เป็นเพราะมีคนแจกหลายสิบคน และบางคนอาจลาออกไป

ไม่เพียงคนแจกบนสะพานนี้เท่านั้น แต่สะพานถัดไป ผมยังรู้จัก เพราะเคยเปลี่ยนไปยื่นแจกบ่อยครั้ง ในยามที่เทศกาลมา ไม่มีการไล่ เพียงส่งยิ้มมาแต่ไกล เป็นที่รู้กันว่าเราจะต้องหาที่แจกใหม่แล้ว ที่ไม่ใช่บนสะพานลอยแห่งนี้ อาจเป็นใต้สะพานลอยหรือทางขึ้น ใกล้เคียงป้ายรถเมล์หรือสะพานลอยถัดไป

เพื่อนๆนักแจกใบปลิวต่างสถาบันล้วนต่างอายุ ต่างจังหวัด มีที่มาต่างกันไป บางคนกำลังเรียนอยู่ ทำงานแจกใบปลิวไปด้วยและก็เข้าคิวในสถาบันที่ตนแจกไปด้วยก็มี บางสถาบันที่ใหญ่ๆ มีคนแจกถึง 40 กว่าคนเลยทีเดียว สำหรับสถาบันที่ผมแจกให้ มีพนักงานเพียง 2 คน คือผมและอีกคนคือพี่เดชาเป็น รุ่นพี่เรียนอยู่ปีสุดท้ายแล้ว

วันหนึ่งผ่านไป บางครั้งเหมือนกับว่ารวดเร็วและเชื่องช้าไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับเรื่องที่ผมคิด ถ้าผมสามารถรำลึกถึงความหลังที่เคยประทับใจได้มากเท่าไรวันนั้นแหละจะผ่านไปเร็ว

ในตอนสายๆราว 10 โมงของวันนี้เอง ผมได้พบเพื่อนใหม่คนหนึ่ง เขายืนแจกใบปลิวตรงหัวสะพานตรงคนละฝั่งกับผม เราแอบหันมองกันและสบตากันเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร จนกระทั่งเมื่อถึงป้าย เทศกิจส่งยิ้มมาเยือน พวกเราคนแจกใบปลิวทั้งหมด 5 ชีวิตจึงได้ลงจากสะพานลอย เลือกลงหาทำเลที่คิดว่าจะแจกได้มากตามใจชอบ

“แจกแบบเป็นห่อหรือเป็นวันละ” เสียงหนึ่งดังมาจากข้างหลังผมขณะผมกำลังเดินออกจากทางขึ้นสะพานลอยได้เพียง 2-3 ก้าว ผมหันไปมองส่งยิ้มให้ต้นเสียงนั้น ชายแปลกหน้าที่ยืนแจกบนหัวสะพานตรงข้ามผมนั่นเอง

“แจกรายวันครับ” ผมตอบ พร้อมมองใบหน้าที่น่าจะสูงวัยกว่าผมสัก 2-3 ปี

“ไปแจกด้วยกันที่ปากซอย 43 ไหมล่ะ”

ผมพยักหน้าตอบรับคำ พร้อมเดินไปพร้อมเขาพลางสนทนาไปตามทางจนถึงซอยที่เราจะ
ไปแจกใบปลิวกัน

6 เดือนผ่านไป ชีวิตและงานของผมยังคงดำเนินไปเช่นเดิม ได้รู้จักเพื่อนใหม่ๆ และได้จากลา
เพื่อนเก่า ‘อานาจ’ ชายผู้เคยแปลกหน้าในวันนั้นกลับกลายเป็นเพื่อนสนิทของผมในวันนี้ เขา
คือชายที่ชวนผมไปแจกใบปลิวในป้ายของสัปดาห์แรกของการทำงานที่ซอย 43 นั้นเอง เรา
พูดคุยกัน ถูกลมอไม่ว่าจะเป็นเรื่องมวย พระเครื่อง หรือเรื่องการเมือง เขาอายุ 23 เท่าผม แต่
ใบหน้าดูแก่กว่า ที่สำคัญเรากำลังเรียนอยู่คณะเดียวกันด้วย เพียงแต่ต่างวิชาที่เรียน เขาเรียนเอก
ประถมศึกษาในขณะที่ผมเรียนเอกสังคมศึกษา เราทั้งสองอยากเป็นครู คั้นคั้นมาไกลพอๆกัน นำ
ความฝันมาบรรจบพบกันพอดี ที่สะพานลอยหน้ามหาวิทยาลัยแห่งนี้

อานาจ เขาเป็นคนสุขุม พูดน้อยพอๆกับผม และยิ้มยาก ด้วยบุคลิกนี้เขาจึงดูเหินห่างจาก
เพื่อนๆร่วมงานคนอื่นบนสะพานลอย แต่ไม่นานทุกคนก็สนิทคุ้นเคยกับเขา พวกเรา-คนแจก
ใบปลิว มักจะไปกินข้าวด้วยกันเสมอ พักสูบบุหรี่ และมองสาวคนเดียวกัน

สัปดาห์หนึ่งของฤดูหนาวที่ 23 ของชีวิต ความหนาวของฤดูกาลมาเยี่ยมเยือน โดยเฉพาะ
ยามรุ่งอรุณและสนธยา ผมไม่เห็นหน้าอานาจเต็มๆทั้งอาทิตย์นั้น ความวิตกเกิดขึ้นแก่ผมบ้าง
เพราะเพื่อนสนิทที่เคยยื่นแจกใบปลิวด้วยกัน จู่ๆหายเงียบไป สอบถามจากเพื่อนร่วมงานที่อยู่
สถาบันเดียวกับอานาจ 2 คน ก็ได้ความตรงกันว่า แฟนของเขาไม่สบาย ผมอยากไปเยี่ยมและพบ
เขาแต่ก็ได้ความอีกว่า อยู่ที่โรงพยาบาลสักแห่ง แต่ไม่รู้ที่ไหน ผมจึงได้เก็บความคิดวิตกไว้ลำพัง
และรอคอยที่เขาจะกลับมาที่สะพานนี้อีกครั้ง

เกือบเดือนเลยทีเดียว อานาจกลับมา เรา-คนแจกใบปลิวทั้งหมดได้ถามสารทุกข์สุกดิบจาก
เขา รวมทั้งอาการของภรรยา เขาเงียบ ก่อนจะจุกหูขึ้นสูบ พลังกล่าว

“เธอถูกสารเคมีที่โรงงาน” เขาหยุดสักครู่ “เธอตาบอด”

ผมและเพื่อนร่วมงานบนสะพานเจียบ ไม่รู้จะกล่าวถ้อยคำปลอบโยนเช่นไรดี เพียงยกมือขึ้นตะบ่า สบตาด้วยแวตาสี้อตรง เท่านั้นคงดีที่สุดแล้ว

ตลอดวันนั้น เรื่องที่ผมยินเหม่อลอยถูกคิด ไม่ใช่เรื่องอื่นใด นอกจากเรื่องของแฟนอำนาจ ผมเคยเห็นอยู่หลายครั้ง กับหญิงสาวร่างเล็ก ผมยาวสลวย รอยยิ้มทรงเสน่ห์ ที่เคยแวะมาเยี่ยมพูดคุยกับเขาบ่อยครั้ง และยื่นขวดน้ำให้เขาดื่มให้กลางวันอากาศร้อนระอุของฤดูกาลที่ผ่านมา เขาและเธออยู่ด้วยกันมาเกือบ 2 ปีแล้ว เขาบอกว่าเธอคือแรงบันดาลใจที่ผลักดันให้เขากลับมาเรียนอีกครั้งในวัย 22 ปี เธอคือแรงใจและไฟฝันของชีวิตทั้งชีวิตที่เหลืออยู่ของเขา

บัดนี้เธอจะเป็นเช่นไรหนอ หญิงสาวที่ตราครุฑทำงานในโรงงานแบตเตอรี่ ผู้เคยมองเห็นโลกที่ใสสว่าง และชายผู้เป็นที่รัก บัดนี้โลกที่เคยกว้างใหญ่ราวจะท้องไปไม่มีที่สิ้นสุด กลับคับแคบลง ทั้งๆที่เธออยู่ในโลกเก่าใบเดิม โลกที่ยังกึกก้องด้วยเสียงเครื่องจักรกล ผู้คนเดินผ่านไปมาสู่ที่หมาย และไกลออกไปที่หุบเขายังคงเจียบสงบ ดอกไม้นานาชนิดยังคงเบ่งบานตามฤดูกาล แต่เธอจะไม่ได้เห็นมันอีกต่อไปแล้ว

1 ปีผ่านไป มีชีวิตผู้คนเดินผ่านผมไป-มา นับหมื่นนับแสนชีวิต มีชีวิตใหม่ที่ผมรู้จักมากขึ้นและจากลาพวกเขาจำนวนมากด้วยเช่นกัน อำนาจย้ายจากสถาบันกวศวิชาไปแจกใบปลิวให้กับร้านเสริมสวยที่ปากซอย 43 ที่ๆเขาและหญิงสาวคนรักอาศัยอยู่ แฟนของอำนาจเรียนรู้โลกใหม่และแข็งแกร่งขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ เพียง 3 เดือนหลังจากที่เธอสูญเสียดวงตา เธอกลับมาเป็นเธอคนเดิม ช่างพูดและมอรอยยิ้มแก่คนรอบข้าง ซึ่งบัดนี้เธอได้งานนวดแผนโบราณของศูนย์คนพิการสายตาแห่งหนึ่งที่ย่านบางกะปิ แรกๆอำนาจเขาไม่ยินยอมให้ทำ เพราะเป็นห่วง ที่ทำงานแม้ไม่ไกลจากที่พัก จีรถเมล์ไม่ถึง 15 นาที แต่สำหรับเธอแล้ว กลับโลกที่มองไม่เห็น เขาจะปล่อยให้เธอเดินทางออกไปได้อย่างไร

เธอรบเร้า บอกว่าเขากำลังจะจำกัดโลกของเธอไว้ บัดนี้เธอว่า “โลกที่เคยกว้างใหญ่ของฉันกลับมาแล้ว อย่าให้ฉันต้องอยู่ในโลกที่มีคิมิดและคับแคบนี้อีกเลย”

ที่สุดอำนาจยินยอมให้เธอออกไปทำงานได้ เขารู้ดีว่าเหตุผลเรื่องการเงินไม่ใช่จุดหมายของเขาและเธอ เงินชดเชยก้อนหนึ่งจากโรงงานที่เธอได้รับจากอุบัติเหตุ และรายได้เล็กๆน้อยๆจากงานแจกใบปลิวของเขา พอที่จะเลี้ยงสองชีวิตได้แต่โลกของเธอเล่า เขาจะปล่อยให้เธออยู่ในห้องตลอดทั้งวัน รอเวลาที่จะได้พบเขาในช่วงเย็นเพียงเท่านั้นหรือ เธอเป็นคนพูดเก่ง และไม่ชอบอยู่คนเดียว อันนี้เขารู้มาตั้งแต่วันแรกที่ได้พบเธอ เธอ-หญิงสาวผู้ถือตระกร้าขนมใบใหญ่ ออกตระเวนขายในรั้วมหาวิทยาลัย เขาได้พบเธอในมหาวิทยาลัยเมื่อ 3 ปีที่แล้วขณะเข้าไปกินข้าวและนั่งพักใต้ต้นไม้คำ(ขณะนั้นเขายังไม่ได้เรียน) และชื่อขนมของเธอ 3 ห่อ ทั้งๆที่เป็นคนไม่ชอบกินขนมหวานทุกๆชนิด จากนั้นมาพันธะแห่งชีวิตได้เกิดขึ้นแก่อำนาจ ทุกๆวันช่วงเวลาคเดิม เขาจะต้องไปนั่งรอใต้ต้นไม้คำต้นเดิมนั้นในรั้วมหาวิทยาลัย รอคอยเธอหิ้วขนมมาขายให้ และเธอก็มาในทุกๆวันจริงๆ

ความรักเบ่งบานงดงามตามเวลา เหมือนดอกไม้คำจะเบ่งบานเสมอในฤดูกาลของมัน อำนาจและหญิงสาวคนรักตัดสินใจใช้ชีวิตร่วมกัน เธอมีเพียงยายเท่านั้นที่เป็นที่พึ่ง นอกจากนั้นญาติคนอื่นๆก็ไม่รู้ว่าไปอยู่พื้นที่ส่วนใดของประเทศอันกว้างใหญ่นี้ เมื่อเธอใช้ชีวิตร่วมกับเขาได้เพียง 4 เดือน ยายผู้เลี้ยงเธอมาตั้งแต่เล็กก็ได้จากเธอไป ราวกับมีชีวิตอยู่เพื่อรอคอยวันที่หลานสาวได้พบกับคนที่เธอจะฝากชีวิตไว้ เมื่อได้พบตั้งใจแล้ว หญิงชราที่ละจากโลกนี้ไปอย่างสงบ

อันที่จริงอำนาจเขาตั้งใจจะพาเธอกลับไปอยู่บ้านของเขาคู่ต่างจังหวัด เงินชดเชยก้อนใหญ่ของเธอ กับเงินเก็บที่เขาออมจากการทำงานแจกใบปลิวของเขานั้น พอจะเป็นทุนให้ไปเปิดร้านค้าร้านเล็กๆในแผ่นดินเกิดได้อยู่ แต่เธอไม่ยินยอม เธอต้องการให้เขาเรียนจบเสียก่อน นั่นคือพันธะสัญญาหนึ่งในชีวิตของอำนาจ ซึ่งทำให้เขาอึดอัดใจ สำหรับเขาเธอคือทุกอย่าง สิ่งใดที่ทำให้เธอสบาย แม้เขาจะต้องสูญเสียบางอย่างที่สำคัญเช่นการเรียนและอาชีพครูในอนาคต เขารอพร้อมที่จะทำทันที

บัดนี้ทุกสิ่งทุกอย่างยังคงดำเนินไปในเงื่อนไขของมัน ผมเริ่มเรียนรู้ที่จะสังเกตโลกของ
ผู้คนจำนวนไม่อาจนับได้ที่เดินผ่านสะพานลอยที่ๆผมยืนอยู่ โลกแห่งความรักของชายหนุ่ม
หญิงสาว อบอุ่น สดชื่น สนิทสนมคุ้นเคยและปวดร้าว บางครั้งผมเห็นชายหนุ่มคุ้นหน้าทีเดิน
ผ่านผมมาตลอดหลายเดือนคงหญิงคนรักคนใหม่ บางคนคงเข้าเฝ้าต่างใบหน้ากัน บางคู่มิปาก
เสียงคือๆกันที่บนสะพานลอย หญิงสาวที่ผมเคยแอบรักหลายคนมีแฟนแล้ว บางส่วนยังเห็นเดิน
อยู่คนเดียวตั้งแต่วันแรกพบ ตอนบ่ายๆของบางวันผมจะเห็นนักศึกษาจากค่ายอาสาต่างๆของ
มหาวิทยาลัย มาเปิดหมวกตั้งกล่องรับบริจาคในที่ทำงานของผม ซึ่งวันนั้นผมจะรู้สึกดีมาก ได้
ยินบทเพลงที่ผมไม่เคยรู้จักหลายเพลง ทุกๆครั้งที่พวกเขาร้องเพลงซ้ำ ผมจะได้ยินความไพเราะที่
เพิ่มขึ้นด้วย ผมยังเห็นรอยยิ้มและเสียงหัวเราะ รวมทั้งมิตรภาพของชมรมต่างๆที่ออกมาบน
สะพานลอยแห่งนี้

แต่มีบางครั้งเช่นกัน ผมได้เห็นเลือดและความเจ็บปวดของอุบัติเหตุในท้องถนน จากจุดที่
ผมยืนอยู่ ในทุกๆเดือนมักมีจักรยานยนต์เฉี่ยวชนกันล้มเสมอ พวกเขา-คนแจกใบปลิวจะหยุด
แจกและเกาะราวสะพานยื่นดู มองรอยแผลของคน-รอยถลอกของรถและสีหน้าของความ
เจ็บปวด บ่อยครั้งที่ผู้ปวดเจ็บจะฉายแววความทนทรหดออกมาให้เห็น พวกเขารีบลุกขึ้น มองดู
ร่างกายและพาหนะ ก่อนที่จะส่งยิ้มให้คนรอบข้างและส่งมาที่บนสะพานลอย

ช่วงนี้ใกล้สอบแล้ว หากผมสอบผ่านทุกวิชาเทอมนี้ ก็จะได้ออกฝึกสอนอีก 1 ปีเต็มก็จะได้
มีโอกาสเป็นครูอย่างที่ตั้งใจ อานาจก็เช่นกัน เขาก็จะได้ฝึกสอนพร้อมกัน ถ้าเป็นไปได้เราอยาก
ออกสอนโรงเรียนเดียวกัน แต่อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับอาจารย์ที่ปรึกษากลุ่ม จะเป็นคนเลือกโรงเรียนให้

พี่เดชารุ่นพี่ที่แจกใบปลิวร่วมสถาบันเดียวกับผมขอจบในเทอมนี้เอง เขามาร่ำลาผมเมื่อ
สองอาทิตย์ก่อนและลาออกจากงาน บอกจะขอตัวออกไปอ่านหนังสือ เพราะถ้าสอบไม่ผ่าน
จะต้องเรียนอีก 5-6 เดือน ลู้ออกไปมุ่งมั่นอ่านหนังสือดีกว่า ผมอวยพรพี่เขา พลังบอกไม่ต้อง
ร่ำลากี้ได้ เราก็พบกันทุกวันอยู่แล้ว เพราะเขาต้องเดินผ่านสะพานลอยนี้เข้าไปอ่านหนังสือใน
มหาวิทยาลัยทุกวัน

แจกเช่นรุ่นพี่รุ่นน้องคนอื่น-คนแจกใบปลิว บางคนเรียนจบแล้วได้กลับมาเป็นเจ้าหน้าที่ในสถาบันกวศวิชาที่ตนเคยแจกใบปลิว บางคนได้งานบริษัทในละแวกหน้ามหาวิทยาลัยและมีบ้างที่ออกไปทำงานไกลยังเขตอื่น นานๆแวะเข้ามาทักทาย และบางคนกลับบ้านเกิดเมืองนอนไม่เคยเห็นหน้าอีกเลย เป็นคำถามให้ผมเหม่อลอยคิดเล่นแล้วสะทกใจเพียงลำพังว่า ‘เราจะพบกันอีกไหม?’

ช่วงนี้ผมรู้สึกอ่อนเพลีย เพราะง่วนกับการอ่านหนังสือคึก ตั้งใจว่าช่วงก่อนสอบ 1 วันจะขอยุคงาน อ่านหนังสือและพักผ่อน สอบ 8 วิชา รวมแล้วก็คง 8 วัน เป็นช่วงเวลาหยุดที่ผมถือเป็นธรรมเนียมมาตลอดตั้งแต่ทำงานมา นอกนั้นไม่มีวันหยุด แม้ทางสถาบันกวศวิชาจะไม่ชอบนัก ก็กับการขอยุคช่วงสอบที่ต้องการเอาคนเข้ามาตีวพอดี แต่ก็รับฟังเหตุผลของผม ช่วงนี้ทุกๆสถาบันจะระดมคนแจกใบปลิวมาเต็มที สถาบันเล็กๆที่เคยจ้างคนแจกแค่ 2-3 คน ก็อาจเพิ่มคนงานถึง 7-8 คนเลยทีเดียว และที่สำคัญ มีการแจก 2-3 ห่อซ้อนกัน ซึ่งจะทำให้ได้ค่าแรงเพิ่มเข้าไปอีกถึง 400 บาทเลยทีเดียว จากเดิมที่แจกทีละแผ่นจากห่อเดียว ได้เพียง 250 บาทต่อวัน

บ้ายนี้เป็นบ้ายที่แจกจ่ายออกมาให้ความอบอุ่นจากความหนาวของฤดูกาล แม้จะไม่หนาวมากเหมือนในชนบท แต่เมื่อยืนตากลมมากๆ ก็ชวนให้ฝนถึงห้องเล็กๆและผ้าห่มสักผืนได้เหมือนกัน

เทศกาลคนเดิมส่งยิ้มมาแต่ไกล พวกเรา-คนแจกใบปลิวทุกคนเริ่มสนิทสนมกับเขาแล้ว เราจะพูดคุยกันทุกครั้งที่เขามา ก่อนจะออกไปหาที่แจกตามชอบใจ ตอนแรกผมว่าจะไปแจกใกล้ป้ายรถเมย์ เพราะอยู่ใกล้ประตูเล็กทางเข้ามหาวิทยาลัย แต่นึกคิดขึ้นได้ว่าอยากจะไปยืนแจกที่ปากซอย 43 คุยกับอำนาจ เพราะได้คุยกับเขาคั้งสุดท้าย 10 วันที่แล้ว ที่นั่นเขายื่นแจกคนเดียว นานๆจะมีคนแจกใบปลิวของสถาบันอื่นไปยืนแจกเป็นเพื่อน อำนาจเขาแจกแบบเป็นห่อ 4 ห่อต่อวัน ห่อ 1 ก็มี 500 แผ่น เสร็จเร็วก็ได้เลิกเร็ว แต่เฉลี่ยแล้วก็ได้เลิกพอกันกับแบบรายวัน ต่างกันแต่จะยื่นแจกชักช้าเหม่อลอยไม่ได้ ใครผ่านไปมาต้องยื่นให้หมดทุกคน

ผมตัดสินใจลางาน 3 วันติดต่อกันทั้งๆที่ตั้งใจจะขอยุคเพียงก่อนสอบ 1 วันเพราะรู้สึกสับสนในชีวิตเสียจริงๆ ผู้คนของบ้ายเมื่อวานนี้ต่างจับกลุ่มกันคุยถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คุณลอง

นิกภาพคูเกิด เมื่อท้องถนนสำหรับการสัญจรกลายเป็นสนามแข่งสำหรับคนรวยมีรถหรูราคาแพง พวกเขาวิ่งด้วยความเร็วเท่าที่เงินมหาศาลของเขาจะเนรมิตปรับแต่งมันได้ เมื่อคนรวยจากต่างถิ่นพารถหรูมาพบกัน พวกเขาพาพาหนะควบทะยานให้ล้อหน้าของกันและกันเพื่อสื่อความหมายว่าชนะ แต่เผอิญมันมีคันใดคันหนึ่งไม่ได้พุ่งไปตามท้องถนน แต่กลับเสียหลักมาชนฟุตบอลทางเท้าและคนที่อยู่ตรงจุดนั้นพอดี ที่ตรงนั้นอำนาจยื่นแจกไบป्लीวอยู่ และเด็กหนุ่มอีกคนของสถาบันกวศวิชาที่ยื่นแจกอยู่ตรงนั้นด้วย รวมทั้งหญิงสาวนักเรียนกฎหมายซึ่งกำลังยื่นอ่านไบป्लीวที่เพิ่งรับมาจากมือเด็กหนุ่ม ก็อยู่ตรงนั้นเช่นกัน ทุกชีวิตจบลง รวมทั้งเจ้าของรถมรณะนั้นด้วย ผมไม่อยากจะพูดถึงเรื่องนี้อีกแล้ว ไม่อยากจะคิดถึงมันด้วย ไม่มีแม้กระทั่งใจจะอ่านหนังสือสอบ

ดอกฝ้ายคำแห่งเดือนธันวาคมร่วงโรยดอกสีเหลืองลงมาแนบพื้นดินที่ผมนั่งอยู่ ผมอดไม่ได้ที่จะนึกถึงหญิงสาวผมยาวสลวย ร่าเง็ก ผู้มีรอยยิ้มทรงเสน่ห์ บัดนี้เธอจะเป็นเช่นไรหนอ เมื่อหนุ่มคนรักที่เธอฝากฝังชีวิตไว้กับเขา ได้มาจากไปเสียแล้ว ชายหนุ่มที่ยื่นเฝ้ารอเธอกลับมาในทุกๆเย็นที่หน้าปากซอย ซึ่งเป็นภาพที่คุ้นตาคนแถวนั้น ชายหนุ่มที่โอบกอดเธอทุกคืน ด้วยความรักสุดหัวใจ

โลกกว้างที่เธอเคยสูญเสียมาแล้วครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะเอาความแข็งแกร่งของจิตใจทวงคืนกลับมาได้ บัดนี้กลับกลับแคบลงอีกครั้ง ดอกฝ้ายคำร่วงลงอีกดอกต่อหน้าผม ไม่นานในปลายฤดูฝนมันจะเบ่งบานสะพรั่งอีกครั้ง แล้วโลกกว้างของเธอเล่า เธอจะได้พบมันอีกครั้งเมื่อไหร่กัน ผมนั่งคิดและสะทกสะท้านใจเพียงลำพัง

สนธยาแห่งชีวิต

เธอเร่งจำฝึทำให้เร็วขึ้น เพื่อไปถึงกระดานติดประกาศในมหาวิทยาลัยให้เร็วที่สุด ก็ครั้งแล้วนะ ที่เธอไปยืนอยู่ต่อหน้ากระดานแห่งนั้น

วิชาหัวใจเด่นระทึก เเทมนี้เป็นเทมที่เธอชอบการศึกษาพอดี กับเวลากว่า 4 ปี ที่อุตสาหกรรม่ำเรียนมาจนถึงวันนี้ วันนี้เป็นวันที่เธอตื่นเต้นที่สุดในชีวิตเลยก็ได้ เธอมั่นใจว่าเธอทำข้อสอบได้ทุกวิชา ทุกๆวิชาเธออ่านหนังสือมากที่สุดและทำความเข้าใจกับมันมากที่สุดเลยทีเดีย

ระยะทาง 600 เมตร จากหอพักสู่มหาวิทยาลัยช่างดูยาวนานกว่าทุกครั้ง เธออดไม่ได้ที่จะนึกถึงความหลัง การเดินทางเข้ากรุงเทพฯครั้งแรก ระยะทางกว่า 600 กิโลเมตรที่เธอค่อยๆห่างจากบ้านเกิดเมื่อ 4 ปีก่อนนั้น ดูยาวนานและไกลจนสับสน แต่มันกำลังจะสิ้นสุดลงแล้ว

เธอหยุดยืนอยู่ต่อหน้ากระดานประกาศผลสอบ ค่อยๆสุดลมหายใจให้ลึก ก่อนจะเบียดเสียดผู้คนจำนวนมากเข้าไปค้นหารายชื่อของตนในแต่ละวิชา สีหน้าแววตาของแต่ละคนในบริเวณนั้น มีทั้งสดชื่นและซึมเศร้า บ่งบอกความผิดหวังและสมหวังอย่างชัดเจน ก็กระดาน ณ ที่ตรงนี้ มีมากกว่า 20 ปีแล้ว มีผู้คนแวะเวียนเข้ามาดูมันหลายพันคนในแต่ละเทม และเป็นหมื่นคนในแต่ละปี มีคนจำนวนมากอาจเป็นแสนคน ของมหาวิทยาลัยเปิดแห่งนี้ ที่มาหยุดยืนตรงหน้ากระดานแห่งนี้ ก่อนจะหันหลังก้าวไปสู่ชีวิตที่ดีกว่าเดิม มืงานที่ดี มีอนาคตที่ยาวไกลไว้รอคอย หลังจากมองผลประกาศ ที่กระดานแห่งนี้

วิชาหัวใจเด่นแรงกว่าเดิม เพลอกริดร้องด้วยความดีใจครั้งหนึ่ง สิ่งที่เธอคอยรอตลอด 4 ปี บรรลุความมุ่งหมายแล้ว เธอโทรบอกแม่ โทรบอกเพื่อนสนิทที่เธอรู้จัก วันนี้หัวใจเธอปิติและซึมซาบอยู่กับสุขตลอดทั้งวัน

เธอค่อยๆเดินถอยห่างออกมาจากกระดาน หาม้าหินอ่อนนั่งพักที่ใต้ต้นไม้ ชื่อโศกมานั่งจิบ พลังคิดถึงเวลาตลอด 4 ปีที่ผ่านมา ที่แท้มันผ่านไปรวดเร็วหรือเชื่องช้ากันแน่นะเธอคิด จากลูกสาวชวานาคนหนึ่ง เดินทางห่างไกลบ้านเกิดมากกว่า 600 กิโลเมตรจากจังหวัดหนองคาย ตั้งใจว่าจะมาหางานทำ แต่ชีวิตผกผันเมื่อมีโอกาสเรียนไปด้วย และเธอก็อดทนส่งเสียตัวเองเรียนจนจบจนได้

วิภามองเห็นเด็กสาวคนหนึ่งในห้องมโนนึกของเธอเอง หญิงสาวร่างเล็กผิวนขาว ผู้ย่าเดินเข้ามาในอาณาเขตของมหาวิทยาลัยเปิดแห่งนี้เมื่อ 4 ปีที่แล้วเป็นครั้งแรก ด้วยหัวใจเต็มแรงไม่ต่างจากวันนี้ หญิงสาวคนนั้นมีความคิดฝัน อยากเรียนแต่เพียงอย่างเดียว แต่สถานะทางบ้านยากจน เธอจึงต้องตรากตรำทำงานควบคู่การเรียน

ทุกๆครั้งหญิงสาวคนนั้นหลังจากเรียนเสร็จแล้ว เธอมักจะมานั่งมองดูเพื่อนนักศึกษาจากชมรมต่างๆของมหาวิทยาลัย ร้องเพลงซ้อมทำกิจกรรม เตรียมตัวไปออกค่ายตามภูมิภาคต่างๆ เธอเคยคิดอยากเข้าร่วมแต่ไม่มีเวลาเอาเสียเลย งานของเธอหนักหน้อย และไม่อาจลงงานได้นับสิบวันเท่ากับจำนวนวันออกค่าย

ภาพของหญิงสาวอีกคนหนึ่ง ปรากฏอยู่ในมิตินึกของวิภา หญิงสาวที่ทำงานร้านมินิมาร์ทในตอนกลางคืน กลางวันเจียดเวลามาเรียน หรือบางช่วงจังหวะชีวิต หญิงสาวคนนั้นอยู่ในชุดสาวโรงงาน ทำงานราวเครื่องจักรกล และยังปรากฏภาพของเธอในชุดต่างๆทั้ง PCจัดเรียงสินค้าภาพในห้าง พนักงานขายเครื่องสำอาง พนักงานเสิร์ฟในร้านอาหารตามห้างต่างๆ และอีกหลากหลายงาน เธอไม่ได้เพียงส่งให้ตัวเองเรียนเท่านั้น แต่ยังต้องส่งกลับบ้าน ไปให้ผู้เป็นพ่อและแม่อีกเดือนละ 3 พัน เพราะลำพังนาที่เช่าทำอยู่ปีละครั้ง ไม่อาจจะเลี้ยง 2 ชีวิตชราและน้องสาวอีกคนของเธอที่ยังเรียนอยู่ ม.3 ได้

โชคชะตาจะเล่นตลกและมอบบทโศคร้ายให้วิภา บ่อยครั้งที่เธอแอบร้องไห้เพียงลำพัง รอคอยให้ถึงรุ่งเช้า แล้วทุกอย่างจะดีขึ้นเอง แต่เมื่อเธอสามารถดำรงจิตใจกล้าแกร่งในเส้นทางที่กำลังเดินและกำลังเผชิญกับทุกสิ่ง ในที่สุดวันนี้เธอก็ผ่านพ้นสู่ปลายทางที่คิดหวังได้ บัดนี้ท้องฟ้ากว้างใหญ่และหนทางหลากหลายราวเป็นของเธอ “ชีวิตช่างเป็นสิ่งที่สวยงามเหลือเกิน” เธอรำพึง

วิภา กลับไปที่ห้อง นั่งอิงฝาผนังสีเขียวอ่อน พลังทอเคลอนใจ เธอหันมองรอบๆ ห้องนอน ที่เคยซุกหัวนอนมาตลอดตั้งแต่มาอยู่กรุงเทพฯ ใหม่ๆ ความสะทกสะทอนใจอย่างประหลาดได้ เกิดขึ้นแก่เธอ มันเป็นความรู้สึกปกติธรรมดา ที่ใจหายเมื่อต้องจากบางสิ่งที่เคยผูกพันอยู่ก็เป็นที่ เธอตัดสินใจที่จะกลับบ้านทันทีในตอนเย็นของวันนี้ ตลอดเวลาเธอตระหนักดีว่าบ้านเกิดเท่านั้น คือบ้านที่แท้จริงของเธอ เธอไม่ปรารถนาที่จะอยู่ที่อื่นอีกแล้ว หลังจากปลดพันธะสุดท้ายคือเรื่องการเรียนจบลงได้ เธอปรารถนาที่จะอยู่จนตายในแผ่นดินที่เธอเกิด

เก็บของเสร็จ ก็ตัดสินใจบอกลา รุ่งน้องห้องข้างๆ ผู้เคยร่วมทุกข์ร่วมสุข ร่วมอดร่วมหิวกันมานับนาน หญิงสาว 2 คนข้างห้องนี้เธอรักมาก รักเหมือนน้องสาวแท้ๆ เลยทีเดียว พวกเธอเคยเป็นที่ปรึกษาพูดคุยและคอยเป็นกำลังใจให้วิภาในยามที่ชีวิตอ่อนล้า พวกเธอทั้ง 2 เป็นที่อาศัย สะท้อนใจของวิภาต่างหาก ไม่ใช่ผ้าห่ม พูก หมอน สิ่งของเครื่องใช้ และห้องคับแคบนั้นหรอก

“พี่อย่าลืมหนูนะ อยู่ไหนก็อย่าลืมกัน”

“พี่อย่าลืมโทรหากันบ้างนะ ถ้าหนูเรียนจบแล้ว วันหนึ่งจะไปเที่ยวบ้านพี่หรอกนะ” หญิงสาวทั้งสองกล่าวพรณนาไปต่างๆ ถึงตอนนี้ น้ำตาวิภาไม่รู้มาจากไหน มันไหลออกมาเอง เหมือนตอนที่เธอเพิ่งมาอยู่ที่นี่เป็นครั้งแรกนั่นเอง

วิภา ผืนใจก้าวเท้าออกจากห้องพัก เดินไปที่ป้ายรถเมย์หน้ามหาวิทยาลัย เธอหันกลับไปมอง รุ่งน้องทั้งสองเป็นครั้งสุดท้าย ซึ่งทั้งสอง โบกมืออำลา มีน้ำตานองหน้าเช่นกัน เธอตัดสินใจไม่หันกลับไปมองอีก แต่มันน่าประหลาด ความรู้สึกหนึ่งที่เธอเริ่มสัมผัสขึ้นได้เรื่อยๆ ว่าโลกนี้เหมือนค่อยๆ ขยายกว้างใหญ่และกว้างใหญ่ขึ้นทุกที ตั้งแต่วินาทีที่เธอปล่อยวางพันธะชีวิตไว้ที่กระดานผลสอบ เธอก็สัมผัสได้ว่าโลกนี้กว้างใหญ่ และเป็นของอิสระอย่างแท้จริง

รถไฟเที่ยวสุดท้ายมุ่งไปสู่หนองคาย เริ่มเคลื่อนขบวนออกเวลา 18.00 น. เป็นเวลาที่พระอาทิตย์กำลัง โพล้เพล้ลับขอบฟ้าพอดี วิภาไม่ชอบเวลาเช่นนี้เลย เพราะมันทำให้เธอคิดถึงบ้าน ถ้าเธอมีปีกบินได้เหมือนนก เธอก็คงจะมุ่งบินกลับคืนสู่บ้านในทุกๆ เย็นของวันเช่นเดียวกันกับนก แต่แม้เธอจะบินไม่ได้ วันนี้เธอก็ได้กลับบ้านแล้ว

วิภาวาดฝันถึงอนาคตของเธอ กับวุฒิปริญญาตรีสาขาบัญชี คงพอที่จะหางานทำในตัวอำเภอได้กระมัง หรือหากโชคคืออาจได้ทำงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ก็ยังได้อยู่ใกล้บ้าน ใกล้พ่อแม่และน้องเข้าไปอีก เธอคิดและตั้งคำถามถึงคุณค่าและความหมายของปริญญาเล่นๆ ระหว่างทาง แต่เธอไม่อาจหาคำตอบได้ดีกว่าการมีไว้สมัครงาน แม้เธอจะลองคิดเป็นจริงเป็นจังแล้วก็ตาม

วิภามองผ่านกระจกไปที่ภาพวิถีชีวิตสองข้างทางรถไฟ เธอเห็นชีวิตแต่ละชีวิตดำเนินไปตามเส้นทางของพวกเขาเหล่านั้น ทุกชีวิตมีเส้นทางของตัวเอง คนบนรถไฟนี้ก็เหมือนกัน กำลังมุ่งไปในเส้นทางบางสาย และมีจุดหมายที่เหมือนและแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของชีวิตนั้น

สนธยา อ้า สนธยา เธอนึกถึงชีวิตยามสนธยาที่เธอเองคุ้นเคยดี ชีวิตที่เธอเคยเลือกเดิน เธอนึกถึงน้องๆ 2 คนที่ห้อง ใต้ดวงตะวันดวงเดียวกัน เธอทั้งสองคงกำลังใช้ชีวิตบนเส้นทางสนธยาสายนั้น จะประนามด้วยคำใดก็ได้เถิด เธอไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ ทั้งสิ้นดอก ปานนี้ที่หอที่เธอเคยอยู่ คงเต็มไปด้วยหนุ่มน้อยและหนุ่มใหญ่ผู้กระหายค้นหาเข้าไปหาความสำราญในช่องที่ถูกเรียกแทนคำว่าหอพักเมื่อสนธยานั้นมาถึง

วิภา-เธอพ่ายแพ้แต่ 2 ปีแรกของชีวิตการทำงานควบคู่กับการเรียน วันนั้นเธอยังจำได้ดี แม่โทรมาบอกว่าพ่อของเธอป่วยต้องใช้เงินในการผ่ากระดูกเรื้อนหมื่น เงินจำนวนนั้นเธอจะไปหาที่ไหนมาได้เล่า เงินที่ทนอดออมมาตลอด 2 ปีไม่พอหรอก เพราะที่เธอส่งให้ที่บ้าน ก็แทบไม่เหลือเก็บแล้ว แต่ในสังคมเมืองที่กระหายและเห็นแก่ตัวมักมีทางให้ไปต่อเสมอและเธอก็เลือกไป

“ชีวิตช่างเป็นสิ่งที่สวยงามเหลือเกิน” ถ้อยคำที่เธอได้พึมพำเมื่อตอนกลางวัน แทรกผ่านกาลเวลาและความมืดของราตรีที่ยืดครองท้องฟ้าทั้งหมดไว้ได้แล้วเวลานี้ “แต่กว่าจะพบความสวยงาม ชีวิตต้องผ่านความโหดร้ายและขมขื่นยิ่งนัก” เธอยิ้มเยาะเย้ยโชคชะตาของเธอเอง ไม่มีวิถีชีวิตยามสนธยาแบบเดิมสำหรับเธอแล้ว วุฒิปริญญาตรีมีคุณค่าที่สุดสำหรับเธอตรงจุดนี้เอง พลันนั้น โลกที่เคยมีดมนและคับแคบก็กว้างขวางและเป็นอิสระสำหรับให้ชีวิตวิภาเดิน

รถไฟยังคงมุ่งไปข้างหน้าตามรางวิถีของมัน ในรถไฟหญิงสาวร่างเล็กบอบบางแอบเซ็ด
น้ำตาลซึ่งเอ่อไหลมาแต่ยามสนธยาแล้ว ก่อนที่เธอจะชนหน้าหลับไหลกับตู้กระจกไปในที่สุด
รอคอยเพียงเวลาตื่นขึ้นมาพบพ่อ-แม่ น้องสาว บ้านเกิดและรุ่งอรุณใหม่ของชีวิต

แผ่นดินและกาลเวลา

สายธารเล็กค่อยๆ เอื่อยไหลไปตามสายอย่างเจียบสงบ นิคมจ้องมองด้วยความเอ็นใจ ก่อนที่จะเดินตามหลังเพื่อนอีก 2 คนเพื่อไปหาของป่า

“เดี๋ยวนี้พวกชาวบ้านเข้ามาหารวงผึ้งกันมาก รวงผึ้งเริ่มหายากขึ้นทุกทีแล้ว” ชายชาวป่าคนหนึ่งเอ่ย เมื่อเห็นเพื่อนที่เดินมาด้วยกันทั้งสองนั่งเจียบ

“ไม่เฉพาะรวงผึ้งละ อะไรที่เคยหาง่าย มันก็เริ่มหายากขึ้นทุกทีเสียแล้ว” ชายชาวป่าอีกคนพูดเสริมขึ้นบ้าง แต่นิคมยังนั่งเจียบและคอยฟังเพื่อนทั้งสองสนทนากันไปเรื่อยๆ

มันเป็นวิถีชีวิตที่สงบง่าย กว่า 15 ปีแล้ว ที่นิคมหลีกเลี่ยงจากความยุ่งยากและสงคราม เข้ามาอาศัยอยู่กับชนเผ่าเร่ร่อน ที่มีเพียงผ้านุ่งปกปิดช่วงล่างและสร้างเพิงพักมุงใบไม้เป็นที่อาศัย พวกเขาจะเร่ร่อนไปเรื่อยๆ หาของป่ามาได้พอประทังชีวิต และติดต่อกับโลกภายนอกบ้างเป็นบางครั้ง แทบไม่น่าเชื่อ ชายที่เคยใช้ชีวิตอยู่ในเมืองใหญ่กว่า 20 ปี จะตัดสินใจหลีกเลี่ยงมาใช้ชีวิตในป่าในเขาเช่นนี้

มันเป็นเพราะสงคราม-สงครามแท้ๆ สงครามคือความโหดร้ายที่สุดของมนุษย์อย่างแท้จริง ปีที่เขาเรียนอยู่ที่ 3 ในมหาวิทยาลัยชื่อดัง สงครามเริ่มก่อตัวขึ้น เขาถูกเรียกเข้าไปฝึกหลักสูตรการรบพิเศษอยู่ 6 เดือน และถูกส่งเข้าไปประจำที่ชายแดน ในช่วงเวลานั้นนิคมถูกล่าหาญเช่นชายฉกรรจ์ทุกคนที่ถูกฝึกมาอย่างทรหดของกองทัพ แต่เมื่อได้ย่างกรายเข้าไปยังแนวรบ ได้เห็นศพแรกและค่อยๆ เห็นความโหดร้ายนานับประการ คำถามมากมายได้ก่อเกิดขึ้นในใจของนิคม ชัยชนะเพื่ออำนาจและความเป็นเจ้าของดินแดน นั่นหรือคือสิ่งที่เขาควรเอาชีวิตเข้าแลก

กระสุนปืนจากทั้งสองฝ่ายยังพุ่งเข้าใส่กันและกัน จุดเปลี่ยนของชีวิตนิคมมาอยู่ที่แนวรบด้านทิศตะวันออก อันเป็นสมรภูมิที่ดุเดือดที่สุดในช่วงเวลานั้น เขาถูกส่งเข้าไปรบ ติดอยู่ในแนว

รบ 2 คีน ได้รับบาดเจ็บถูกยิงที่แขนซ้าย และหนีตายเข้าไปในป่า เขาหนีเข้าไปเรื่อยๆ เข้าไปโดยไร้จุดหมายหวังเพียงรักษาลมหายใจของตนไว้ในเวลานั้น

นิคมลืมหืมตาขึ้น ท่ามกลางชาวป่าที่รุ่มลุ่ม พวกเขาทำทางประหลาดและหวาดกลัวนิคมอยู่เหมือนกัน แต่ไม่นานหลังจากนั้น สมุนไพร่ที่เขาไม่เคยพบเห็นมาก่อน ถูกเอี้ยวจากปากชาวป่าและตกลงไปที่บาดแผลแขนซ้าย ถ้อยคำเป็นมิตรจากชาวป่าค่อยๆถูกเอ่ยเอื้อนออกมา แม้จะฟังดูลำเนียงแปลกและฟังไม่เข้าใจเป็นบางคำ แต่นิคมก็สัมผัสได้ถึงความสัจซื่อของคนป่าเหล่านั้น

เมื่อพักอยู่กับคนป่าได้ระยะหนึ่ง บาดแผลหายดีแล้ว นิคมคิดที่จะกลับเข้าสู่เมืองและกองทัพอีกแต่ความรู้สึกสับสนที่ไม่เคยมีมาก่อนได้เกิดขึ้นแก่เขา ภาพซากศพนับร้อยนับพันจากสมรภูมิตศะวันออก ผุดขึ้นมาในมโนภาพของเขา เสียงปืน ระเบิด เสียงร้องโหยหวนของความเจ็บปวดและแหวาดร้องของชีวิตของทหารทั้งสองฝ่าย ผุดขึ้นมาในภวังค์ของเขาชัดเจนเหลือเกิน ผู้ที่ผ่านสงครามมาแล้ว ที่จะรู้ว่าสงครามโหดร้ายน่ากลัวเพียงใด และเขาก็ฟังออกจากสมรภูมิตศะวันออก

“วันนี้ได้อะไรมา นิคม” ปะยาหญิงอาวุโสของเผ่าเอ่ยขึ้นถาม ขณะนิคมเดินกลับเพิงพัก

“ก็ได้ผักป่ากับหัวมันมาหัวหนึ่งนะ ” นิคมตอบหญิงชรานั้นพลางเดินเข้าเพิงพักของเขาไป

นิคมเองเริ่มรู้สึกมีความคิดสับสนเกิดขึ้นกับตัวของเขา เหมือนดังเช่นที่เคยเกิดขึ้นครั้งหนึ่งนานมาแล้ว นานจนเขาอยากจะลืมมัน ตั้งแต่เขาได้ยินเรื่องราวจากทันตัญญูเพื่อนชาวป่าของเขา ที่บอกเล่าเรื่องราวความเป็นไปของเมืองใหญ่จากคำบอกเล่าของชาวบ้านที่เข้ามาหาของป่าอีกที

“เขาอยากเข้าไปเห็นมันสักครั้ง ไอ้เมืองใหญ่นั้น” ทันตัญญูว่า พลางเล่าต่ออีกด้วยว่าเขาเคยเห็นแต่หมู่บ้าน ตามเชิงเขา ซึ่งเขาเคยตามชาวบ้านที่มาล่าสัตว์เข้าไปดูมันน่าอยู่เหมือนกัน แต่เขา

เข้าไปอยู่ไม่ได้เพราะเป็นคนป่า เดี่ยวผีหลวงจะลงโทษเอา “คนบ้านต้องอยู่บ้าน คนป่าต้องอยู่ป่า” ทันญ์คิดว่า

“แล้วโตไม่คิดจะกลับเข้าไปในเมืองอีกหรือ กลับไปหาสิ่งที่เคยรู้จัก”

นิคมรู้สึกยะเยือกในหัวใจ เขาได้แต่นิ่งเงียบ จนกระทั่งเพื่อนชาวป่าพำไปยังเรื่องอื่น

ทันญ์จะรู้สึกตื่นเต้นทุกครั้ง เมื่อเห็นชาวบ้านหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเข้ามาในป่า เขาจะเข้าไปทักทาย ได้ถามเรื่องราวต่างๆ โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับในเมือง ถ้าพูดคุยกันถูกคอ เขาจะมอบของป่าที่มีติดมืออยู่ ให้สหายจากแดนอารยะธรรมนั้นด้วยความยินดี

นิคมเดินเลาะธารน้ำใสไปเรื่อยๆ หามุมสงบนั่งพักหลัง โขดหิน นี่เป็นเวลาเช้าของอีกวัน อากาศเริ่มหนาวขึ้นอีก ในเช้าใหม่ของฤดูกาลใหม่ที่กำลังมาเยี่ยมเยือน ชาวป่าจะก่อไฟผิงตลอดฤดู เพื่อขับไล่ความหนาวเย็น ความหนาวเป็นของกำนัลอย่างหนึ่งของพ่อปู่เจ้าเขา ตามความเชื่อของชาวป่า พวกเขาจะต้องแบ่งอาหารไปบูชา เมื่อความหนาวแรกมาถึง

“ทำไมเราต้องอยากกลับไปที่นี่อีก” นิคมเริ่มความคิดวุ่นวายในหัวสมอง “ก็เราเคยปลงใจที่จะอยู่ที่นี้ไปจนตายแล้วนี่นา” เขาคิดพลางแลตามองสรรพ สิ่งรอบข้างที่เงียบสงบ ที่นี่ไม่มีการแข่งขัน ไม่มีการกอบโกย มีแต่การแบ่งปันและอยู่อย่างพี่น้อง แม้ความเป็นอยู่จะอยู่อย่างไร อารยะธรรม เร่ร้อนและไร้จุดหมาย แต่นั่นก็คือที่หมายแล้วสำหรับผู้แสวงหาสันติภาพอย่างเขาแล้วไม่ใช่หรือ

ไม่ใช่ทันญ์คนเดียวเท่านั้นดอก ที่อยากไปเที่ยวในหมู่บ้านหรือเมืองใหญ่ แต่คนอื่นๆ ทุกคนในเผ่า ก็อยากเข้าไปสู่อารยธรรมที่ได้ยินได้ฟังมาแล้วทั้งสิ้น เรื่องราวที่เล่าปากต่อปาก กระจายไปอย่างรวดเร็วในชนเผ่าเร่ร้อน 4-5 เผ่า ที่มีอยู่รวมกัน 300 กว่าชีวิต (ความจริงแต่เดิมพวกเขาเป็นเผ่าเดียวกัน แต่แยกกันอยู่ เพื่อง่ายต่อการหาอาหารและสร้างที่อยู่อาศัย) ยังมีข่าวว่า

พวกสอนศาสนา เอาสิ่งของต่างๆมาแจกให้ชาวบ้าน รวมทั้งชนชาวป่าที่ได้เข้าไปในหมู่บ้านนั้น ด้วย 5 คน ยิ่งสร้างความตื่นตัวให้เกิดขึ้นในวิถีชาวป่าอย่างไม่เคยมีมาก่อน พวกชาวป่าที่ได้รับของแจกจากหมอสอนศาสนา นำของบรรจุนในถุงผ้าสีน้ำตาลกลับมาที่เผ่าเมื่อวานนี้ และชาวป่าทุกๆคนในเผ่า ต่างไปยืนมุงดูด้วยความสนใจ พวกเขาต่างคิดฝันถึงความเป็นไปในบ้านและเมือง ด้วยกันทั้งสิ้น

นิคมรู้ดี ตลอดเวลา 15 ปีที่เข้าอยู่ในป่ากับชาวป่าเร่ร่อน มีความคิดที่จะกลับเข้าไปในเมืองเกิดขึ้นแก่เขาอยู่เสมอเหมือนกัน แต่ข้อเสนอนั้น ก็มีอันตกไป เพราะเขารู้ดีว่าที่ๆเขาอยู่ในเวลานี้ มีความสุขสงบที่ชีวิตที่เขาจะหาไม่ได้อีกแล้ว-ในเมืองใหญ่

แต่ดูเหมือนความคิดครั้งนี้ จะเป็นความคิดที่สร้างความหนักใจให้นิคมที่สุด ทำไมเขาไม่ยกเหตุผลต่างๆ เหมือนเมื่อครั้งก่อนมาหักล้างนะ ความคิดสับสนวุ่นวายนั้น เหมือนครั้งหนึ่งครั้งหนึ่งที่เขาตัดสินใจไม่กลับสู่เมือง เมื่อ 15 ปีที่แล้ว

“เจ้าตันฉุดพูดถูก คนบ้านต้องอยู่บ้าน คนป่าต้องอยู่ป่า”นิคมคิดวุ่นวายในใจอีก “แล้วตอนนี้เราเป็นคนบ้านหรือคนป่านะ”

นิคม-เขารู้้อยู่แก่ใจ ว่าไม่อาจหาเหตุผลมาหลอกตัวเองได้อีกแล้ว เขาคือคนบ้าน คนเมือง เสียด้วยซ้ำ เขาเคยมีชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัย อีกเพียงปีเดียวก็จะเรียนจบ และใช้ชีวิตในวิถีคนเมืองไปจนชั่วชีวิต แต่อนาคตของเขาถูกสงครามทำลาย แต่เขาไม่โทษมันหรือ เขาไม่กล่าวโทษสงครามอีกแล้ว สงครามมันโหดร้ายจนเกินจะกล่าวโทษได้ เพียงแค่ชื่อของมัน ก็สร้างความเจ็บปวดให้แก่นิคมทุกครั้งที่ได้ยินชื่อ และพวกเขาเหล่านั้นก็คงเป็นเหมือนกัน เขา-บรรดาทหารผู้เคยผ่านสงครามมา

นิคมตัดสินใจแน่วแน่แล้วที่จะกลับเข้าสู่เมือง เขาจะกลับไปมีชีวิตอยู่เช่นเดิมที่เขาเคยเป็น และจากมา เขาตัดสินใจที่จะก้าวจากไปโดยไม่รำล้าผู้ใดสักคนในเผ่า เขาไม่ได้หวาดกลัวการ

ห้ามปรามหรือการลงโทษใดๆจากผีหลวง แต่เขาหวาดกลัวความอาลัยอาวรณ์จากเพื่อนชาวป่าที่
 เคยร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาตลอด 15 ปีต่างหาก เย็นนี้ พอความมืดเริ่มแผ่คลุมอาณาเขตป่าจนมืดมิด
 เพื่อนชาวป่ากว่า 60 ชีวิตนอนหลับไหลข้างกองไฟอันแสนอบอุ่นแล้ว เขาจะเดินจากไปตามทาง
 ของเขาทันที

นิคมใช้เวลาที่เหลือในตอนสายของวันนั้นจนถึงเวลาเย็นย่ำ เดินเลาะชมสถานที่ต่างๆ
 รอบๆอาณาเขตที่พักและแวะพูดคุยกับเพื่อนชาวป่าเกือบทุกคน เขาไม่ค่อยรู้สึกผูกพันกับ
 สถานที่มากนัก เพราะทุกๆเดือน ชนเผ่าที่เขาอยู่ จะต้องอพยพไปหาที่ปลูกสร้างเพิงพักใหม่ ที่ใด
 ที่มีความอุดมสมบูรณ์ ก็อยู่นานหน่อย แต่ก็ไม่เคยเกิน 2 เดือนสักครั้ง

สิ่งที่นิคมผูกพัน ก็คือชีวิตต่างหาก ชีวิตแต่ละชีวิตของชาวป่า ชื่อสัตว์และมิน้ำใจอัน
 ประเสริฐ ตั้งแต่วันที่พบกันวันแรก จนถึงวันนี้วันสุดท้าย หัวใจพวกเขาช่างมั่นคงเหมือนหินผา
 เสียจริงๆ ชั่วชีวิตนี้นิคมคงไม่อาจลืมพวกเขาลงได้

เวลาที่นิคมรอกอยได้มาถึง ป่านนี้ทุกคนคงหลับสนิทหมดแล้ว มีเสียง โคนดังๆมาจาก
 หานกา ชายชาวป่าวัยกลางคนที่อยู่ใกล้เพิงพักเขา นิคมค่อยๆเดินเสียงเบาที่สุด ค่อยๆก้าวห่าง
 ออกจากชนเผ่าเร่ร่อนนั้นไปและน้ำตาไหลซึมโดยไม่รู้มันมาจากไหน

มีเสียงทักทายที่คุ้นเคยเสียงหนึ่งดังมาราวป่าข้างๆนิคม มันทำให้เขาตกใจอยู่บ้าง แต่
 พอตั้งสติได้ เขาก็พูดตอบน้ำเสียงนั้น “อ้อ ปูชอนั่นเอง”

“นิคม ดึกอย่างนี้แล้วจะไปไหน” ปูชอหนุ่มชาวป่ารุ่นราวคราวเดียวกับนิคมถามพลางยก
 คิ้วแสดงความสงสัย

“เอ่อ” นิคมอึ้งๆ ไม่มีสิ่งใดที่จะดีเท่ากับดึงเพื่อนรักชาวป่าเข้ามาอดและสะอึกสะอื้นให้
 นิคมค่อยๆสารภาพความในใจและความประสงค์ของเขาทั้งหมดให้ปูชอฟัง เพื่อนชาวป่ารับฟัง
 อย่างตั้งใจและเข้าใจ เขาค่อยๆดึงเชือกหุ้มสีข้าวอมเหลืองที่แขวนคออยู่ชิ้นหนึ่ง ปลดมาให้นิคม

“นี่เอาไว้ แล้วจะ โชคดี” ปูชอว่า พลังสบตาเพื่อนผู้กำลังจะจากไปสู่ที่ๆเขาเคยจากมาใน
 ความมืด

“ฝากบอกเรื่องของฉันแก่ทุกคนด้วยนะปุซอ และบอกด้วยว่าฉันเสียใจ” นิคมกล่าวฝากฝัง

“ไม่เป็นไรหรอก ทุกคนล้วนอยากกลับบ้าน ที่นั่นคือบ้านที่แท้จริงของโต มันอบอุ่นที่นี้
 คอก” ปุซอว่า ก่อนที่ทั้งสองจะโอบกอดกันเป็นครั้งสุดท้าย แล้วหันหลังจากลาหมู่บ้านที่แท้จริง
 ของตน

เป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ ถึงอดีตทหารในสงครามพิพาทดินแดนคนหนึ่ง ที่
 หลงป่าหาทางออกไม่ได้ และเพิ่งได้กลับบ้านในวันนี้ สื่อต่างๆและผู้คนในประเทศต่างให้ความสนใจ
 สนใจอดีตทหารรายนี้เป็นอย่างมาก ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตเขา และที่สำคัญเวลาตลอด 15 ปี
 เป็นเช่นไรที่เขาต้องใช้ชีวิตอยู่ในป่าลึก นิคมไม่ให้สัมภาษณ์ใดๆทั้งสิ้น หลังจากที่เขาบอก
 เรื่องราวที่เกิดขึ้นแก่ผู้ใหญ่บ้านที่หมู่บ้านเชิงเขานั้นแล้ว ทางราชการมารับตัวเขาเพื่อส่งกลับคืน
 บ้านเกิด มีรายการทีวีต้องการถ่ายทำเรื่องราวชีวิตของนิคมอยู่ 2 ช่อง แต่เมื่อผู้เป็นเจ้าของ
 ชีวิตประวัติปิดปากเงียบ ในที่สุดเรื่องราวต่างๆก็เงียบไป

นิคมได้กลับบ้านเข้าสู่อ้อมแขนของแผ่นดินเกิดอีกครั้ง รวมทั้งได้โอบกอดมารดาผู้เป็นที่รัก
 อีกคราว พ่อบังเกิดเกล้าของเขาจากโลกนี้ไปแล้ว เมื่อ 6 ปีก่อน นิคมเริ่มระแวงละลึกว่าเป็น
 ความผิดของเขาที่ไม่ยอมกลับบ้าน ทำให้ทุกคนต้องเป็นห่วงและไม่ได้เห็นหน้าพ่อก่อนสิ้นใจ
 แต่ในทันใดนั้นเขาก็รู้ว่าความผิดบาปที่แท้จริงนั้นไม่ใช่เขา แต่เป็นสงคราม สงครามอันโหดร้าย
 นั้นต่างหาก ที่ทำให้ชีวิตเขาต้องเป็นเช่นนี้

เพื่อนๆ ญาติๆและคนรู้จัก เริ่มหลั่งไหลเข้ามาเยี่ยมเยียนนิคม ทุกคนต่างก็แสดงความ
 ยินดีที่ได้พบเขาอีกครั้งหนึ่ง ทุกคนคิดเหมือนกันว่านิคมได้ตายไปแล้ว ตายไปกับสงคราม
 อ้อมหัดนั้น ญาติพี่น้องและเพื่อนๆ ต่างทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขาทุกๆปี มีเพียงแม่เท่านั้นที่ยัง
 เชื่อว่าลูกชายของเธอยังมีชีวิตอยู่ เธอเฝ้ารอด้วยความหวังลึกๆในใจว่าสักวันลูกชายผู้เข้าสู่
 สงครามจะกลับมา แล้ววันนั้นก็มาถึง

นิคมปรับตัวได้ไม่ยาก กับชีวิตอีกครั้งในเมืองใหญ่ 15 ปี ที่ผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็วใน
 กระแสธารของกาลเวลา ทุกๆอย่างดูจะเปลี่ยนแปลงไปหมด เทคโนโลยีเจริญก้าวหน้า เครื่องใช้
 สอนนวัตกรรมใหม่เกิดขึ้นอย่างไม่เคยคิดว่าจะมีมาก่อน รถโดยสารพัคยี่ห้อและชนิด วิ่งวักไขว่
 ไปมาบนท้องถนน วิธีชีวิตที่ยังคงวุ่นวายสับสน ช่วงชิง กอบโกย ยังคงดำรงอยู่

ที่น่าแปลกใจที่สุดก็คือ ประเทศคู่สงครามที่เคยเป็นศัตรูรบราฆ่าฟันกันมาอย่างไร้ปราณี
 นั้น บัดนี้ได้กลายเป็นพันธมิตรที่สำคัญทางการค้าของประเทศเขาไปเสียแล้ว มันเช่นครั้งงล้อ
 ประวัติศาสตร์แห่งอดีตกาลอันยาวนาน ที่ชนชาติอาณาจักรต่างๆเคยรบพุ่งกันอย่างโหดเหี้ยมบน
 แผ่นดินและกาลเวลาในครั้งนั้น ตลอดระยะเวลาหลายพันปีเท่าที่ความทรงจำจากรุ่นสู่รุ่นของ
 มนุษยชาติจะจดจำได้ บัดนี้ทุกอย่างจบสิ้นลงแล้ว และเหลือเพียงการเริ่มต้นสร้างประวัติศาสตร์
 หน้าใหม่ของมนุษย์ตัวน้อยๆ

กาลเวลาเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดิน ดูอย่าง โลกที่นิคมอาศัยอยู่นี้สิ มันกว้าง
 ใหญ่เพียงใด แต่ก็ถูกย่อให้แคบลงด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่ มนุษย์สามารถเดินทางไป ในโลกที่
 กว้างใหญ่ด้วยพาหนะที่ถูกคิดค้นให้เร็วกว่าเดิมในทุกๆยุค พวกเขาสามารถพูดคุยเห็นหน้ากับคน
 อีกมุมโลกหนึ่งได้ในเวลาเพียงใช้นิ้วสัมผัสก็ปรากฏภาพและเสียงที่ต้องการแล้ว มนุษย์สังสม
 ภูมิปัญญาอันชาญฉลาดสร้างโลกอันกว้างใหญ่ ให้เป็นไปในรูปแบบที่เขาปรารถนาจะให้

นิคมนั่งเหม่อลอยคิด ไปถึงเพื่อนชาวป่าของเขา บัดนี้พวกเขาจะเป็นอย่างไรหนอ วิธีชีวิตที่
 เจียบสงบจะยังคงสงบเหมือนเดิมหรือไม่ เมื่อเร็วๆนี้เขาเพิ่งได้อ่านข่าวในหนังสือพิมพ์ว่าทาง
 ราชการมีโครงการจะสร้างหมู่บ้านให้ชนเผ่าเร่ร่อนทุกเผ่าที่มีอยู่ในภาคเหนือและภาคใต้ของ
 ประเทศ ชนเผ่าเร่ร่อนที่เขาเคยอยู่อาศัย ก็คงเป็นหนึ่งในนั้น

นิคมทอดถอนใจ ก่อนที่จะสะทกสะท้านกับความจริงข้อหนึ่งว่า ชีวิต แผ่นดินและ
 กาลเวลาช่างสัมพันธ์สัมพันธ์กันอย่างแยกไม่ออก สรรพสิ่งต่างๆล้วนเป็นสายใยปัจจัยเกี่ยวพันซึ่ง
 กันและกัน เขาผู้เคยอยู่ในกาลเวลาที่แตกต่างกันแม้จะอยู่ในโลกใบนี้ใบเดียว แต่ก็เหมือนมีโลก
 ซ้อนๆกันอีกหลายใบ โลกในเมืองใหญ่ โลกแห่งสงคราม โลกในป่า ทุกๆโลกจะกว้างใหญ่หรือ
 แคบแคบ มันขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยต่างๆ ที่เกิดขึ้นในแผ่นดินและกาลเวลานี้เอง

ผู้มาเยือน

เขาประทับใจประหงบเธอเป็นอย่างดี ตลอดระยะเวลา 4 เดือนที่ผ่านมา ตั้งแต่รู้ว่าเธอท้อง เขาและเธอกำลังจะมีลูกด้วยกันคนแรก จากที่ชีวิตที่ฝ่าฟันขวากหนามมาด้วยกันอย่างเค็งคว้าง มาถึงวันนี้กำลังจะมีสมาชิกใหม่ผู้เป็นหลักและแรงใจสำหรับการเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์แล้ว

“ลูกคนนี้จะเป็ลลูกหญิงหรือลูกชาย” เขาเฝ้าถามเธออยู่บ่อยครั้ง ครั้นเมื่อไม่มีคำตอบจากเธอ เขาก็ถามคำถามนี้กับตัวเขาเอง

ย้อนไปเมื่อ 2 ปีก่อน วรรณมาและเขาเพิ่งมาอยู่ที่นี่ใหม่ๆ ช่างอ้างว้างและเจียบเหงา วิถีคนเมืองที่แตกต่างโดยสิ้นเชิงกับในชนบท แม้อยู่ห้องข้างกันก็ยังไม่รู้จักกัน ไม่เหมือนบ้านที่ต่างจังหวัด ที่นั่นเธอรู้จักคนทั้งหมู่บ้านและยังรู้จักคนจากหมู่บ้านถัดไปอีกด้วย

วรรณมาและเขาหนีตามกันมาเพราะความรัก พ่อและแม่ไม่ยินยอมที่จะให้ทั้งสองร่วมเรียงเคียงหมอนกันในบ้านเกิด โดยบอกกับเธอว่าไม่ชอบนิสัยฝ่ายชาย นักเลงและติดเหล้า เมื่อความรักของทั้งคู่ถูกกีดกัน แต่ก็ไม่อาจห้ามใจของทั้งสองชีวิตได้ ทั้งสองคนตัดสินใจหนีตามกันมาหางานทำที่กรุงเทพฯ และตั้งใจไว้ว่าจะทำงานเก็บเงินให้ได้มาก และกลับไปขอขมาพ่อแม่ เธอและเขาคิดว่า ที่สุดแล้วท่านทั้งสองคงให้อภัย

“ถ้าเขาเป็นลูกผู้ชาย ฉันจะให้เขาเป็นตำรวจ เป็นทหาร รับราชการ จะได้มีงานที่มั่นคง” เขากล่าวกับวรรณมาพลางเอาหูแนมกับท้องของเธอเพื่อฟังเสียงลูกในท้อง แต่ไม่ได้ยินอะไร “แต่ถ้าลูกออกมาเป็นผู้หญิง ฉันก็จะให้เป็นพยาบาล เป็นคุณครู เพราะฉันอยากให้ลูกได้รับราชการทั้งลูกชายและลูกหญิงนั่นแหละ” เขาว่า

วรรณมาได้แต่อมยิ้ม เธอรู้สึกอบอุ่นมากที่เขาคอยดูแลประคองประหงบเธอตลอดเวลา แม้แต่เวลากลางคืนที่เธอลุกไปเข้าห้องน้ำ เขาเคยบอกให้เธอปลุกเขาไปเป็นเพื่อนด้วย ถ้าวันไหนเธอลุกไปโดยไม่บอกเขา เขาจะแสดงอาการโกรธเธอเล็กน้อย แต่วรรณมารู้ว่าเขาเพียงแกล้ง โกรธเธอ เพราะความเป็นห่วงเท่านั้น

ยิ่งใกล้จะถึงวันที่เธอจะคลอด เขายังตื่นเต็นเป็นการใหญ่ วาดอนาคตของลูกไว้ต่าง ๆ นานา จะตั้งชื่อให้ชื่อนั้น จะให้เข้าโรงเรียนนั้น สอนให้เขาอ่านเขียนหนังสือตอนอายุเท่านี้เท่านี้ คุณเขาจะตื่นเต็นไปหมด วรรณาคอนิกถึงสีหน้าเขาตอนที่เธอบอกว่าเธอท้องไม่ได้ เขากระโดดโลดเต้นเป็นการใหญ่ โผเข้ากอดเธออยู่นานโข ก่อนที่จะวิ่งไปตะโกนให้ใครต่อใครในซอยได้รับรู้ว่าเขากำลังจะมีลูก ทั้งที่บางคน เขาไม่เคยพูดด้วยเลยตั้งแต่มาอยู่ที่นี้

ลูกน้อยในท้องคือความหวังและความฝันของเขาและเธออย่างแท้จริง ตั้งแต่รู้ว่ามีเขามาอยู่ในท้อง วิถีชีวิตของวิภาาก็เปลี่ยนแปลงไปหมด จากที่เคยทำงานในโรงงาน ก็ออกจากงานมาอยู่บ้านและเขาผู้เคยเมามายเป็นบางครั้งครั้ง ก็ไม่เคยกินเหล้าอีกเลยนับตั้งแต่รู้ว่าตัวเองเองกำลังจะได้เป็นพ่อคน

ตลอดเวลาที่ตั้งท้อง มีสิ่งหนึ่งที่วรรณาคิดอยู่ตลอดเวลา เธอคิดถึงแม่และพ่อของเธอ เธออยากกลับไปคลอดที่โรงพยาบาลใกล้บ้านเกิด อยากให้พ่อแม่ได้เห็นหลานตัวน้อยๆ ที่เป็นเลือดเนื้อของท่านเช่นกัน แต่เธอรู้ว่าในช่วงเวลานี้ยังไม่ถึงเวลาที่จะกลับไป วรรณาคงได้แต่เฝ้ารอเวลาที่พ่อแม่ลูกจะได้กลับมาพบกันอีกครั้ง

ฝนแห่งเดือนกรกฎาคมตกกระหน่ำ นำความชุ่มชื้นให้แก่พฤษชาดินนาชนิด ต้นไม้ตามริมทางและเกาะกลางถนนในเมืองหลวง ชูใบและดอกให้ความสดชื่นกว่าทุกๆ ฤดูกาล ในวันที่ฝนตกกระหน่ำวันหนึ่งของเดือนกรกฎาคม วรรณาคงได้คลอดบุตรชายคนหนึ่งที่โรงพยาบาลของรัฐ เธอพักอยู่ที่โรงพยาบาลแค่ 1 คืน ก่อนที่จะกลับสู่ห้องเช่าไม้หลังเก่าพร้อมลูกน้อยของเธอ

เขาเคยเปลี่ยนไปเป็นคนละคนอีกครั้ง ตั้งแต่ได้เห็นหน้าและร่างกายของลูก เขาแทบจะทรุดลงต่อหน้าหมอและพยาบาล ได้แต่เก็บความผิดหวังไว้ลำพัง ลูกน้อยของเขามีร่างกายไม่เหมือนคนเลยเสียด้วยซ้ำ พิการปาก-จมูก-แก้ม และแขนคิ้วทั้งสองข้าง มีหน้าซ้ำแพทย์ยังบอกว่ามีโรคผิวหนัง ไม่ปกติและโรคหัวใจรั่วอีก เขาอยากจะทำให้เรื่องราวนี้เป็นแค่ฝันไปเสียจริงๆ

วรรณณาและเขาเริ่มมีปากเสียงกัน เรื่องลูก เธอโกรธเขาอย่างที่สุด เธอจะทำตามที่เขาวางใจได้อย่างไร เธอจะไม่ทำตามนั้นแน่ เขาพูดออกมาได้อย่างไรก็นำลูกไปทิ้งเสีย ลูกที่เธอและเขาเฝ้าฟูมฟักมาตลอดเวลาหลายเดือน เด็กน้อยนั้นคือลูกของเธอ คือสายเลือดจากชีวิตและวิญญาณของเธอ

วรรณณาและเขามีปากเสียงกันมาตลอด 2 เดือน ทุกสิ่งทุกอย่างในตัวเขาช่างเปลี่ยนแปลงรวดเร็วเหลือเกิน เขาไม่เหลือความฝันอะไรเกี่ยวกับลูกอีกแล้ว เขาไม่ยอมแม้จะมองดูลูก ชื่อที่เขาเคยตั้งไว้มากมายตอนที่ลูกยังไม่เกิด เขายังไม่อนุญาตให้นำไปตั้งให้เด็กน้อยคนนี้ เขาช่างใจร้ายเสียเหลือเกิน

ในที่สุดความอดทนของวรรณณาก็มาถึงขีดสุด เธอพยายามอดทนแล้ว แต่เธอยังมีความคิดชั่วๆอย่างเดิม ความคิดที่จะนำลูกไปทิ้ง ระยะเวลาสั้นๆนี้เขามามายกกลับมาทุกวัน เงินเดือนก็แบ่งให้เธอเพียงเล็กน้อย พอได้กินสำหรับเธอคนเดียว เขาบอกไม่ต้องให้เด็กนรคนนั้นกินก็ได้ ให้มันอดตายไปเลยเสียดีกว่า เธอหน้าตาซีบะชะและตัดสินใจอุ้มลูกน้อยผู้แปลกกึ่งกลับบ้านเกิด ท่ามกลางเสียงเย้ยหยันของโชคชะตา

พ่อแม่และญาติพี่น้องของวรรณณาต่างดีใจเป็นที่สุด เมื่อเห็นเธอกลับมา แม้จะกลับมาอย่างผู้พ่ายแพ้ก็ตามที ทุกคนเป็นกำลังใจให้เธอสำหรับการเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่บ้านเกิดอีกครั้ง โดยเฉพาะพ่อแม่ของเธอ ท่านทั้งสองจะยินดียิ่งนัก เมื่อลูกสาวผู้เป็นแก้วตาดวงใจ หวนกลับมาสู่อ้อมกอดของผู้ให้กำเนิดอีกครั้ง

ทุกคนปลอบโยนและเอาใจช่วยให้วรรณณาเลี้ยงลูกน้อยของเธอให้ดีที่สุด แม้เขาจะเกิดมาไม่ครบส่วนอย่างเด็กคนอื่น ญาติพี่น้องและเพื่อนๆของวรรณณา ต่างผลัดเปลี่ยนแวะเวียนมาเข้าหอยกูกน้อยของเธอ ซึ่งขณะนี้เขาอายุย่างเข้า 3 ขวบแล้ว เขาเดินไม่ได้เพราะร่างกายอ่อนแอมาก หมอบอกว่าเขามีโรคกระดูกเพิ่มเข้ามาอีก เขาได้แต่นั่งมองดูและยิ้มให้แก่ผู้มาเยือน

เขามีศรัทธาโตกว่าเด็กปกติ และพูดไม่ได้ เพราะมีปัญหาร่องปากแหว่งเพดานโหว่มาตั้งแต่เกิด แต่เขาฟังรู้เรื่องทุกคำและแสดงปฏิกิริยาตอบรับแก่ผู้มาพูดคุยด้วยทุกคน สิ่งทีสะกดตาคนทุกคนผู้มาเยี่ยมเยือนเขา นั่นคือแววตาที่ประกายและมีความหวังเต็มเปี่ยมอยู่ในนั้น

วรรณานึกคิดถึงสามีของเธอแล้ว ยิ่งได้ข่าวว่าเขามีเมียใหม่ เธอก็ตัดใจจากเขาได้เด็ดขาด เธอมุ่งมั่นอยู่กับงานรับจ้างทั่วไปในหมู่บ้าน ไม่ว่าจะเป็ปลูกยาง เก็บใบยาสูบ หรือห่อขนม แม้จะมีรายได้ไม่มาก แต่ก็พอที่จะเลี้ยงตัวเองและลูกน้อยของเธอได้

“เฮ้อบักเหล่า ป้าซื้อขนมมาฝาก” ป้าพลอยใจดีซึ่งเป็นญาติห่างๆของวรรณานแะมาหาเธอ และเล่นกับหลานน้อยในวันหนึ่ง “โอ้ โอ้บุญมีมันโตไวนี้หว่า” หญิงวัยกลางคนหันมาพูดคุยกับวรรณาน้าง หลังจากเล่นกับเด็กน้อยอยู่นาน

“จะป้า มันรู้จักความแล้ว ไม่ร้องไห้แองเหมือนเมื่อก่อน บอกอะไรก็เชื่อฟัง”

“น่าสงสารที่มันเกิดมาไม่ครบปกติเหมือนเด็กคนอื่น” ป้าพลอยกล่าวเบาๆพลางก้มหน้า

“เรื่องนั้นฉันไม่คิดแล้วละป้า คิดไปก็เป็นทุกข์ใจไปเสียเปล่า” วรรณานพูดพลางส่งยิ้มให้ลูกชายซึ่งนั่งอิงหมอนอยู่ “ยัง ใจแค้ก็เป็นลูกของฉัน”

ป้าพลอยหันกลับไปไปที่เด็กนั่งอยู่แล้วเอามือลูบหัวเด็กน้อยเบาๆ พุดคุยและป้อนขนมให้อยู่นานสองนาน ก่อนที่จะบอกลาแล้วกลับไป

ความรักและความผูกพันตลอดระยะเวลา 3 ปีระหว่างวรรณานกับลูกน้อยทวีแน่นแฟ้นขึ้นเรื่อยๆ นับจากวันที่เธอรู้ว่ามิเขาในท้อง จนถึงวันที่ได้พบเขาเป็นครั้งแรก ความรักจากความเป็นแม่ช่างยิ่งใหญ่เหลือเกิน ไม่ว่าจะคนหรือสัตว์เดรัจฉาน ความเป็นแม่ก่อเกิดมาจากจิตวิญญาณ และถ่ายทอดออกมาเป็นรักที่นิรันดร์ โดยไม่เคยหวังสิ่งตอบแทนในความรักนั้น

ไม่เพียงแต่ความรักผูกพันระหว่างวรรณานและลูกน้อยเท่านั้น แต่ยังส่งผ่านไปถึงญาติพี่น้องและเพื่อนๆ รวมทั้งคนที่ได้มีโอกาสเข้ามาเกี่ยวข้องกับเด็กชายบุญมี เขาเป็นเด็กที่น่ารักจริงๆ แม้ร่างกายพิการไม่อาจสื่อสารออกมาเป็นคำพูดใดๆได้ แต่แววตาและรอยยิ้มที่แสดงออกมาให้ผู้คนที่ผ่านไปผ่านมาได้พบเห็น กลับเป็นเสน่ห์และพลังใจอย่างลึกลับ ให้คนรักและเอ็นดูเขาแทนที่จะเป็นความสงสาร

บุญมีจะถูกอุ้มออกมานั่งที่เก้าอี้ตัวเดิมทุกเช้า มองดูคุณตาและคุณยายโศบาตร และคอยฟังคำพูดหยอกเย้าของผู้เดินผ่านไปมา และส่งยิ้มให้ทุกคน เป็นของขวัญในเช้าวันใหม่

ระยะหลังเด็กชายบุญมีเริ่มเจ็บป่วยด้วยโรคผิวหนัง และเป็นไข้ตัวร้อนผุดปกติบ่อยครั้ง สร้างความวิตกกังวลใจให้แก่บรรดาอยู่ไม่น้อย เธอและญาติจึงปรึกษากันเรื่องลูกน้อย ก่อนที่จะได้รับคำแนะนำด้วยความหวังดีจากผู้หลักผู้ใหญ่ว่า ให้ลองนำไปหาหมอที่ในตัวจังหวัดดู เพราะที่นั่นมีอุปกรณ์การแพทย์ที่ทันสมัยกว่าโรงพยาบาลในตัวอำเภอ บางครั้งหมอมือที่เก่งๆที่นั่น อาจสามารถรักษาอาการเจ็บป่วยให้ลูกของเธอได้

บรรดาไม่ลังเลใจที่จะทำตามคำแนะนำนั้น เธอตัดสินใจพาลูกน้อยเข้าไปตรวจเพื่อรับการรักษาที่โรงพยาบาลใหญ่ในตัวจังหวัดทันที แต่คำตอบกลับสร้างความผิดหวังให้เธอไม่น้อย เมื่อนายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญไม่อาจจะวินิจฉัยโรคได้ นอกจากคำตอบเดียวกันเรื่อง โรคผิวหนังที่คุณหมอในโรงพยาบาลจากตัวอำเภอได้เคยบอกกับเธอแล้วว่า ไม่มีทางรักษาให้กลับเป็นปกติได้

เด็กชายบุญมีในวัย 7 ขวบ ได้เจ็บป่วยและอ่อนแรงเป็นที่สุด เขาอนอนอยู่ในโรงพยาบาลเป็นเวลา 15 วันติดต่อกันมาแล้ว แต่ยังไม่มียาที่จะเป็นปกติ บางครั้งเขาเจ็บที่หัวใจมาก น้ำตาจะไหลออกมา เป็นเช่นนี้บ่อยครั้งขึ้นเรื่อยๆ

ผู้ที่กังวลใจเป็นที่สุดก็คือบรรดา-มารดาของเขา เธอมาเฝ้าดูแลลูกชายตลอด 15 วัน เงินทองที่เก็บหอมรอมริบเอาไว้ใช้ในยามจำเป็น ก็ได้ใช้อย่างเต็มที่แล้วคราวนี้เงินจวนเจียนจะหมดลง แต่น้ำใจของญาติๆและเพื่อนๆของเธอช่างเป็นสิ่งประเสริฐเหลือเกิน คนที่รู้จักเธอในหมู่บ้านทุกคนต่างก็เรียไรเงินมาเป็นค่ารักษาพยาบาลและค่าอยู่ค่ากินของเธอ ไม่เว้นแม้แต่หลวงพ่ที่วัดก็ฝากเงินจำนวนหนึ่งมาให้เธอด้วย

เป็นเช้าวันที่ 22 ของการเจ็บป่วยที่โรงพยาบาล ในที่สุดเด็กชายบุญมีก็จากโลกที่เขาใช้เวลาอยู่เพียง 7 ปี 4 เดือน กับอีก 12 วัน ไปอย่างสงบ ศพของเขาถูกนำกลับมาฌาปนกิจที่วัดท้ายหมู่บ้าน กองฟอนถูกจัดเรียงขึ้นอย่างเรียบง่าย เพราะวัดแห่งนี้ไม่มีเมรุ มีผู้คนเกือบทั้งหมู่บ้านมาส่งสการกันอย่างคับคั่ง แม่ของเขา-บรรดาเสร์ราโศกเป็นยิ่งนัก

เปลวไฟและควันไฟสีขาวลูกโพล่งขึ้นเหนือจิตกาธาน วรรณามองตามพลางคิดถึงภาพลูกชายที่เคยโอบกอดและผูกพันอยู่ทุกวันตลอด 7 ปี เขาคือผู้มาเยือนในช่วงชีวิตหนึ่งของเธอ สอนให้รู้จักความเป็นแม่ และความรักแท้ที่ยิ่งใหญ่เพียงไร เขาคือผู้เปลี่ยน โลกคับแคบของเธอให้ยิ่งใหญ่ด้วยความรักอันบริสุทธิ์ของมารดาแก้ว ให้พลังและศรัทธาชีวิตที่จะย่ำเดินต่อไปอย่างทรนบนโลกกว้างใหญ่ใบนี้ โลกของเธอจะไม่คับแคบอีกต่อไปแล้ว เพราะตระหนักในความรักที่แท้จริงผ่านความเป็นมารดา และมีเขาเป็นลูกชาย

เปลวไฟจากเชิงตะกอนยังคงลูกโพล่ง ดอกไม้จันทร์ทุกดอกมอดไหม้เพราะเพลิงไฟ ณ ที่นั่นมีหญิงผู้หนึ่ง หญิงผู้ซึ่งพึงสูญเสียลูกชาย ยืนอธิษฐานถ้อยคำกังวานผ่านมิติแห่งชาติภพอันเร้นลับอยู่

“ขอให้ลูกไปสู่สุคติเถิดนะบุญมี ชาติหน้าฉันใดก็ดี ขอให้เราได้เกิดเป็นแม่ลูกกันอีก”

ดอกไม้แห่งกาลเวลา

รถทัวร์จากกรุงเทพ-หนองคายเที่ยวสุดท้ายพาผมกลับคืนสู่บ้านเกิด รถวิ่งมาจนถึงเวลาดีก แต่ผมยังไม่หลับ มองทิวทัศน์รอบๆข้างกระจกที่ผมนั่งอยู่ ก็เที่ยวแล้วนะที่ผมสัญจรไปมาบน ถนนสายนี้ ถนนสายที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความคิดฝันตลอดเส้นทาง

ผมอายุ 33 ปีแล้ว เฝ้าติดตามเพื่อที่จะอยู่ใกล้ชิดเธอมาตลอดชีวิตวัยหนุ่ม ในที่สุดผมก็จะได้อยู่ใกล้เธอ ชั่ววันรันคร้

ผมกับเธอพบกันมาแต่แรกเกิด พ่อแม่ของเราทั้งสองเป็นเพื่อนกัน อุ้มเธอซึ่งเกิดทีหลังผม 13 วันมาเคียงใกล้กันแต่ยังจำความไม่ได้ เราเติบโตมาด้วยกันแต่เด็ก เป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่ตัวเล็กๆ เรียนหนังสือมาด้วยกันตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนจบมัธยมปลาย นั่นคือชั้นสุดท้ายของผม และมันทำให้ผมเริ่มห่างจากเธอ

ผมกล้ากล่าวได้ว่าผมแอบรักเธอมาตั้งแต่เล็กแล้ว จนถึงทุกวันนี้ บ้านของเราอยู่ไม่ห่างกันมากนัก ผมจะเดินไปเล่นกับเธอทุกวัน ตั้งแต่วันแรกที่ผมหัดเดิน ผมก็หัดเดินอยู่ที่ลานหน้าบ้านเธอ ที่ๆดอกจำปาบานสะพรั่งส่งกลิ่นหอม ทอดผ่านกาลเวลามาจนถึงทุกวันนี้

เราแยกจากกันครั้งแรกเมื่อเรียนจบมัธยมปลาย เธอสอบเข้าได้มหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ในขณะที่ผมหมดโอกาสจะเรียนต่อ เพราะฐานะทางบ้านค่อนข้างยากจน ผมยังจำได้ดี วันแรกที่ไม่มีเธอบนผืนดินบ้านเกิด มันเงียบเหงาและอ้างว้างเพียงใด ผมเฝ้ามองดอกจำปาที่เบ่งบานแล้วร่วงโรยที่ลานหน้าบ้านเธอ เฝ้ามองถนนจากซอยที่ทอดไปสู่ทางหลวงสายชนบท รอคอยหญิงสาวของผมกลับมา

ผมตัดสินใจที่จะเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ เพียงเพราะเหตุผลอย่างอยู่ใกล้ๆเธอ ผมพบเธออีกครั้งที่ในเมืองหลวงของประเทศ แต่ไม่ค่อยได้มาคุยกับเธอบ่อยนัก ด้วยความเกรงใจ กลัวจะรบกวนเวลาอ่านหนังสือของเธอ

ช่วงเทศกาลผมได้มีโอกาสกลับบ้านพร้อมๆ เธอ เรานั่งมาในเบาะคู่ของรถทัวร์ พุดคุยกัน มาตลอดทาง เธอเป็นคนช่างพูด อ่อนโยนและจริงใจ ผมไม่มีวันลืมช่วงเวลานั้นหรอก เรื่องราวต่างๆ ที่เธอเคยเล่าให้ผมฟังบนรถในครั้งนั้น ผมยังจดจำได้ดี เหมือนเธอเพิ่งเล่าให้ฟังเมื่อวานนี้เอง บนถนนสายนี้แหละ ที่ผมกับเธอเคยคุยคู่กัน

ผมและเธอจากกันอีกครั้งเมื่อเธอเรียนจบมหาวิทยาลัย 4 ปีในเมืองใหญ่ผ่านไปอย่างรวดเร็วเฉกเช่นที่มันเคยผ่านไป แล้วเมื่อครั้งผมยังเยาว์วัย เธอได้งานทำอยู่ที่สำนักงานแห่งหนึ่งในตัวเมืองเชียงใหม่ ผมใจหาย เพราะวิถีเธอต้องเดินทางไกลห่างของไปจากชีวิตของผมอีกครั้ง ผมได้แต่อวยพรให้เธอประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานทุกอย่าง ทุกๆ อย่างที่เธอปรารถนา ขอให้เธอสำเร็จ

ผมตัดสินใจเดินทางไปตามวิถีชีวิตของผมสักพัก ด้วยการตัดสินใจลงใต้ ไปทำงานลากอวนกับเรือประมง จากคำชักชวนของเพื่อนที่เคยทำงานด้วยกันในกรุงเทพฯ ช่วงนั้นชีวิตผมในวัย 23 ปีอยากหาประสบการณ์ชีวิตยังดินแดนที่ผมไม่รู้จัก ก็เลยตัดสินใจใช้ชีวิตโลก โผน ไปยังมหาสมุทรอันดามัน ได้ออกเรือไปไกลถึงพม่า เกือบถูกจับอยู่หลายครั้ง ใช้ชีวิตเคว้งคว้างอยู่ในผืนน้ำสี่ครามอันไพศาล ว่ายน้ำท่ามกลางคนคุ่นเคย เพราะผมคิดถึงเธอ

ผมตัดสินใจกลับบ้านเกิด สอบถามเรื่องราวของเธอจากพ่อแม่เธอ และตัดสินใจเดินทางมุ่งสู่ภาคเหนือของประเทศ มุ่งไปยังจังหวัดที่เธออาศัยอยู่ กว่าจะได้พบก็ใช้เวลาเกือบ 2 สัปดาห์ เพราะไม่กล้าโทรศัพท์หาเธอ คงติดตามหาเธอตามที่อยู่หอพักและสำนักงาน

เธอดีใจมากที่ได้พบผม เราออกไปทานข้าวเย็นด้วยกันที่ร้านเล็กๆ ร้านหนึ่ง ริมนูเมืองเชียงใหม่ พุดคุยไถ่ถามสารทุกข์สุขดิบกัน และพุดคุยถึงความหลังเมื่อครั้งยังเด็กด้วยกันอย่างสนุกสนาน ผมอยากจะหยุดช่วงเวลานั้นไว้จริงๆ ช่วงเวลาที่มีแต่เราสองคน ได้ท้องฟ้าสีส้มสวยงามยามแสงสุดท้ายของวัน

แม้เธอจะบอกว่าผมเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเธอ แต่ไม่ได้ทำให้ความรักที่ผมมีต่อเธออย่างหญิงสาวคนรัก ลดน้อยลงเลย ตรงกันข้ามเมื่อผ่านกาลเวลาไป ผมกลับตระหนักว่าผมรักเธอ ยิ่งขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าตัว

ผมเคยถามตัวเองเมื่ออายุ 14 ว่าตายแทนเธอได้ไหม ผมไม่ลังเลเลยที่จะตอบว่าได้ ผมรู้สึกว่าช่วงเวลาของผมกับเธอ คือช่วงสมัยที่เรียนมัธยมปลายต่างหาก ได้นั่งรถไปโรงเรียนกว่า 5 กิโลเมตรกับเธอทุกวัน ได้นั่งรอรถในศาลาที่มีต้นชมพูจีนอยู่ใกล้ๆทุกเย็น บางวันพวกเราและเพื่อนในหมู่บ้านอีก 6-7 คน มัวเผลอเผลอไม่ทันรถเที่ยวสุดท้ายตอน 5 โมงเย็น เราทั้งหมดทั้งหญิงชายรุ่นพี่รุ่นน้องก็จะชวนกันร้องเพลงเดินกลับบ้านอย่างสนุกสนาน เป็นเรื่องที่ผมประทับใจเรื่องหนึ่งในชีวิต และผมอยากหยุดช่วงเวลานั้นไว้เช่นกัน บนท้องถนนของเรา

เธอกลับคืนสู่บ้านเกิดครั้งสุดท้ายเมื่อเดือนพฤศจิกายน เมื่ออายุได้ 26 ปี เพื่อไปจัดงานศพของพ่อและแม่เธอ ซึ่งประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์เสียชีวิต ผมกลับมาพร้อมเธอด้วย คุณเธอเศร้าโศกยิ่งนัก แทบไม่ยอมพูดจากับใครเลยตลอดงาน หลังจากที่จัดการทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว เธอก็เก็บกระเป๋าไปใหญ่ออกเดินทางจากบ้านเกิดอีกครั้ง โดยไม่บอกใคร รวมทั้งผม แต่เธอฝากจดหมายเขียนไว้เพียงสั้นๆว่า “อยากอยู่กับคนเดียวสักพักหนึ่ง”

เธอโทรหาผมหลังจากจากไป 3 เดือน บอกว่าได้งานบริษัทอยู่ทางภาคตะวันออก แต่ไม่ได้บอกที่อยู่และจังหวัด ผมเป็นห่วงและคิดถึงเธอมาก แม้เธอจะบอกว่าเธออยู่สบายดีก็ตาม แต่กระนั้นผมก็อดไม่ได้ ที่จะเก็บกระเป๋าสัมภาระ และเดินทางมุ่งสู่ภาคตะวันออก เพื่อไปอยู่ใกล้ๆเธอให้มากกว่าเดิม แม้จะไม่ว่าเธออยู่ส่วนไหนของภูมิภาคก็ตาม

ผมและเธอติดต่อกันทางโทรศัพท์เสมอ อาทิตย์ละครั้ง ทุกๆครั้งที่เธอโทรมา ทุกๆครั้งที่ผมได้คุยกับเธอ มันเหมือนชีวิตของผมได้แรงใจอันมหึมาจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ทรงอำนาจ และโลกอันกว้างใหญ่ใบนี้ที่ผมอาศัยอยู่ คับแคบลงทันที ผมอยากจะหยุดช่วงเวลานั้นไว้จริงๆเสียๆ เวลาที่น้ำเสียงอ่อนโยนและจริงใจเอื้อนเอ่ย

เธอโทรหาผมในเย็นวันศุกร์ในเดือนพฤษภาคม เธอถามผมว่าจำได้ไหมว่าวันนี้วันอะไร ผมตอบเธอทันทีว่าผมไม่เคยลืมหรอก วันนี้คือวันเกิดของเธอ ความจริงก่อนหน้านี้เกือบสอง สัปดาห์ก่อน ผมน้อยใจอยู่บ้างที่เธอโทรมาวันเกิดของผม แต่ไม่ได้ช่วยอะไร ความจริงทั้งชีวิต ผมไม่เคยคิดจัดงานวันเกิดหรืออยากได้อะไรในวันนั้นหรอก เพียงแต่เข้าวัดทำบุญตามกำลังก็ พอแล้ว แต่สำหรับเธอจะมีความสำคัญมาก หากเธอเอ่ยอะไรสักอย่างที่เกี่ยวข้องกับวันเกิดของ ผม ครั้งนั้นเธอพูดนานเป็นพิเศษ แต่ที่สุดแล้วก็ไม่ได้ช่วยอะไร กล่าวสวัสดิและวางหูไป แต่ วันนี้เธอโทรมาในวันเกิดของเธอ เธอบอกไม่อยากได้คำอวยพรอะไร แต่อย่างเจอผม ให้ตายสิผม แทบไม่เชื่อหูตัวเอง เธออยากพบและทานข้าวเย็นกับผม และตอนนี้เธอก็มาขึ้นรออยู่หน้าห้องพัก ของผมแล้ว

วันเวลาของผมและเธอนับจากวันนั้นผ่านไปอย่างรวดเร็ว เราพบปะพูดคุยกันมากขึ้น ผม ย้ายมาอยู่ที่จันทบุรี ใกล้ที่เธออยู่ ตลอดระยะเวลา 3 ปี ช่วงอายุ 27-30 ของผม เป็นช่วงเวลา ที่พิเศษอีกครั้ง ไม่แพ้ในช่วงวัยเยาว์อันเบิกบาน ผมคิดไปเองหรือเปล่านะ เธอเหมือนมีใจให้ผม เหมือนเธอตกลงรับความรักจากหัวใจของผมแล้ว แต่ผมยังไม่ขอเธอแต่งงานในเวลานี้หรือ กรออีกสักหน่อยก่อน ให้ผมได้เห็นสีหน้าและแววตาที่เธอมองผมเช่นนี้บ่อยๆก่อน แล้วผมจะบอก ความนัยใจทั้งหมดแก่เธอ

ดูเหมือนผมจะพบความผิดหวังครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิต เมื่อยามแสงสนธยาที่สวยงามของวัน หนึ่ง ที่ผมกำลังคิดจะหยุดช่วงเวลานี้ไว้ในความทรงจำ เธอแนะนำให้ผมรู้จักกับเพื่อนชายคน หนึ่ง เธอบอกว่าเขาเป็นคนรักเธอ และกำลังจะแต่งงาน คล้ายว่าโลกที่ผมคิดว่าคับแคบและมี เพียงเธอในเวลานั้นกว้างใหญ่ไพศาลออกไปไม่มีที่สิ้นสุด ถนนแต่ละสายแตกแขนงออกไป กว้างและไกล มีดและหนาวเกินกว่าที่มนุษย์น้อยๆคนหนึ่งเช่นผมจะเดินไปให้สุดเส้นทางได้ ผม อ้าอึ้ง พูดยอะไรไม่ออกอยู่นาน ก่อนที่จะอวยพรให้เธอประสบความสำเร็จในชีวิตคู่และคิดสิ่งใด สมตามที่ปรารถนา จากวันนั้น ผมก็ถอยห่างออกมาจากชีวิตของเธอ แต่ไม่อาจจะหยุดที่จะคิดถึง เธอได้

ผมเดินทางเร่ร่อนไปหางานทำทุกภูมิภาคเป็นเวลากว่า 3 ปี ไม่ว่าจะเป็งานตัดไม้ในป่าลึกของภาคตะวันตกทุกจังหวัด เป็นคนงานในเหมืองแร่ของภาคใต้ ทำงานขายสินค้าในห้างเขตปริมณฑล ขับรถบรรทุกสินค้ามุ่งสู่ทั่วสารทิศ ก่อนที่สุดท้ายจะกลับมาเริ่มต้นชีวิตการเรียนที่มหาวิทยาลัยเปิดในวัย 33 ปี จากเงินขายที่ดินกว่า 20 ไร่ของพ่อแม่ และกำลังจะได้กลับบ้านครั้งแรก เพราะคำขอร้องในจดหมายของเธอ “อ่อน โยนและจริงใจ” ผมยังรักเธอเสมอแม้จะไม่ได้พบเธอมาเกือบ 3 ปีแล้ว และผมคงหลงรักเธอชั่วชีวิต

เธอกลับมาแล้ว เธอกลับมาอยู่พื้นแผ่นดินเกิดแห่งนี้จริงๆ ผู้ชายคนรักของเธอที่ผมพบเมื่อ 3 ปีก่อนนั้น ความจริงไม่ใช่คนรักของเธอ แต่เป็นคนที่แอบรักเธอเหมือนผม เขานำเจ้าอัฐิและอังคารของเธอกลับมาที่บ้านเกิดแห่งนี้ ตามคำร้องขอสุดท้ายของเธอ พร้อมนำความจริงที่ผมไม่เคยรู้มาก่อนมาบอกผม

“เธอเป็นคนขี้นจดหมายนี้เอง” ชายหนุ่มคนนั้นว่า “เธอเขียนถึงคุณและฝากไว้ก่อนตาย ความจริงเธออยากจะพบคุณ แต่ร่างกายของเธอไม่อำนวย” พูดถึงตรงนี้เขาเริ่มน้ำตาซึมและฟันใจว่าต่อ “เธอป่วยเป็นมะเร็งกระดูก และตรวจพบเมื่อก่อนที่จะสูญเสียคุณพ่อคุณแม่ หลังจากนั้นเธอก็อยากใช้ชีวิตอย่างสงบเพียงลำพัง แต่เธอขาดคุณไม่ได้ เธอรักคุณ ” เขาก้มหน้าปาดน้ำตาและพูดต่อ “ความจริงตอนที่อยู่จันทบุรีเธอตั้งใจจะร่วมใช้ชีวิตกับคุณแล้ว แต่หมอบอกว่าเธอจะอยู่ได้ไม่เกินอีก 2 ปี เธอจึงขอร้องให้ผมบอกว่าผมเป็นคนรักของเธอ เพื่อให้คุณ ได้มีโอกาสพบคนรักที่ดีกว่าเธอ”

เขาพูดจบพลางเอามือมาตบไหล่ผมเบาๆ “ผมขอโทษด้วยที่ผมโกหกคุณในวันนั้น แต่ความจริงคือเธอรักคุณ และรักมานานแล้วด้วยตั้งแต่ยังเด็ก” เขาจ้องมองห่อผ้าขาวซึ่งห่ออัฐิและอังคารของหญิงสาวที่เขาเคยแอบรักจนวาระสุดท้าย ก่อนจะหันมามองสบตาผมแล้วเดินจากหายไป ในถนนสายเล็กๆของหมู่บ้าน เขาโชคดีกว่าผมที่ได้อยู่กับคนที่เขารักจนวาระสุดท้าย

ผมถือห่ออังคารอัฐิและเดินเท้าเปล่าลงไปตามเนินทรายของแม่น้ำโขง ก่อนที่จะหยุดอยู่ที่เงื้อมหินซึ่งยื่นตัวออกไปทางแม่น้ำ ผมค่อยๆ ผงแคะห่อผ้าและ โปรรยอัฐิและเถ้าอังคารลงไปในแม่น้ำโขงทีละน้อยจนหมด สายน้ำแห่งนี้ผมและเธอเคยเล่นอาบกันมาตั้งแต่เล็ก เคยมาลอย

กระทงด้วยกันทุกปีจนจบชั้นมัธยมปลาย เคยมาดูแลแข่งเรือยาว และบั้งไฟพญานาคด้วยกัน บัดนี้ เธอได้กลับคืนสู่สายน้ำนี้อีกครั้ง ในร่างซึ่งไร้วิญญาณ

ผมกลับขึ้นมา นั่งที่ลานดอกจำปาหน้าบ้านที่เธอเคยอยู่อาศัย ที่ๆจิตวิญญาณของผมและเธอสถิตย์อยู่ ณ ที่แห่งนี้ โลกของผมไม่ได้กว้างหรือแคบอีกต่อไปแล้ว เพราะผมมีเธอสถิตอยู่ใน หัวงลึกที่สุดของดวงใจ ดอกจำปาที่เธอเคยเด็ดให้ผม ณ ที่แห่งนี้ก็เช่นกัน แม้กาลเวลาจะผ่านไป ยาวนานสักเท่าไร แต่มันยังคงแบ่งปันเหนือกาลเวลา ให้กระแสแห่งความรักนิรันดร์ของเรา สองคน.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล นีวรรณกั ทองจำปา

เกิด ๓ พฤษภาคม ๒๕๒๘

ที่อำเภอสังขมจังหวัดหนองคาย

จบการศึกษาชั้นมัธยมปลายที่โรงเรียนสังขมวิทยา

ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง

คณะศึกษาศาสตร์ เอกสังคมศึกษา